

De Soroptimist

jaargang 86
nummer 2
maart 2019

Inspirada Emmen
geef je nu op!

Crowdfunding
Zo doe je dat

Ditty Smit over
'roze' ouderen

Van de Uniepresident

Soroptimisme 2.0!?

De lente zit er al weer aan te komen, met nieuw leven voor van alles. Op de wintervergadering heeft onze 'parfumière'* de sfeer samengevat in een heerlijke frisse opwekkende geur, samengesteld uit alle optimisme van de aanwezigen. Want veel leden hebben er zin in om actief te worden! Op de vergadering zelf waren zelfs al leden die niet van plan waren voor het middagprogramma te blijven, maar het tóch deden. Allerlei werkgroepen beginnen vorm te krijgen. Nieuwe werkwijzen onder aanvoering van onze assessor ICT worden ingericht.

Mirjam Slot heeft in een presentatie ter plekke met behulp van online vragenbeantwoording de vraag gesteld of we op weg willen naar 'Soroptimisme 2.0'. Met een enkele tegenstem werd daarop volmondig 'ja' gezegd. Wat het precies in gaat houden weten we nog niet, want we hebben als bestuur bewust geen 'blauwdruk', projectplan of dergelijke. We willen vooral dat vanuit de clubs ideeën worden aangedragen via de werkgroepen. Omdat het bestuur nu erg krap bezet is, zal een commissie de input van alles en iedereen verder verzamelen. Vernieuwing is nodig, willen we ook voor jongeren met andere visies, werk- en levenswijzen nog aantrekkelijk blijven en daarmee ons werk in de toekomst op vruchtbare wijze kunnen voorzetten.

Maar net zoals ik in mijn tuin het afgelopen warme weekend niet al het verdorde blad tussen de planten heb weggehaald, en het zelfs heb aangevuld met compost, besef ik dat we het nieuwe alleen kunnen laten groeien en bloeien, als we van alle vruchten uit het verleden op een goede manier gebruik weten te maken. De wijsheid en ervaring van onze senioren leden zou ik nog steeds voor geen goud willen missen. Ik hoop en wens dat we samen 'Soroptimisme 2.0' kunnen laten groeien en bloeien.

Nienke Feenstra
Uniepresident

* Ons lid Karin Seydel uit Apeldoorn, 'afgestudeerd' aan de 'SorBonne'

Soroptimist International (1921)

80.000 leden, 3.000 clubs in 132 landen
Vakvrouwen voor vrouwen

Onze 5 doelen

- 1 Het vergroten van toegang tot onderwijs voor vrouwen en meisjes
- 2 Het verbeteren van duurzame mogelijkheden voor economische zelfstandigheid van vrouwen
- 3 Het elimineren van geweld tegen vrouwen en meisjes en het bevorderen van deelname van vrouwen aan vredesoplossingen
- 4 Het zorgen voor voedselzekerheid en toegang tot goede gezondheidszorg
- 5 Het betrekken van vrouwen bij duurzame ontwikkeling en het verminderen van de gevolgen van klimaatverandering en natuurrampen

De Soroptimist is het magazine voor Soroptimisten in Nederland, Suriname en Curaçao. Het magazine verschijnt vier keer per jaar.

Deadlines en verschijningsdata

Nr. 86/3
deadline teksten: 4 juni
verschijningsdatum: 16 juli

Nr. 87/1
deadline teksten: 5 augustus
verschijningsdatum: 4 oktober

Redactie-adres: redactie@soroptimist.nl

Redactie: Helma Coolman (hoofredacteur)
Marga Akkerman, Esther Krista Bos, Coosje Hoekstra,
Ineke Jungschleger, Simone Lensink, Dietlindt
Seijsener, Heleen van der Sluys en Ally de Vries

Fotografie: Karin van de Kar, Janita Sassen

Vormgeving: Vincent Smits

Advertenties

Soroptimini € 45,-
Soroptimini dubbel formaat met foto € 85,-
Overige mogelijkheden en tarieven op aanvraag via:
redactie@soroptimist.nl

Productie

Ecodrukkers | www.ecodrukkers.nl
Het magazine is duurzaam gedrukt met plantaardige
inkten op verantwoord FSC papier en is geheel
klimaatneutraal.

Wilt u lid worden of meer informatie?
Kijk op www.soroptimist.nl
Volg ons op twitter: @NLSoroptimist

Het bureausecretariaat Unie van Soroptimistclubs
is bereikbaar via: info@soroptimist.nl

www.soroptimist.nl
www.soroptimisteurope.org
www.soroptimistinternational.org

ISSN: 1878-8742

inhoud

Kort nieuws

4

Coverstory

Ditty Smit over 'roze' ouderen

6

Club- en regionieuws

10

Dossier

Verina Ingram leeft met Brexit

12

10 december

Felisa on tour

16

Wintervergadering

Impressie

18

Wintervergadering

Over 100 jaar vrouwenkiesrecht

20

Inspirada in Emmen

Programma

22

Jubileumactie Unie

Help dromen waar te maken

24

Vrouwenstudiefonds

Aliya Iskhakova volgt eigen weg

26

Crowdfunding

Hoe Almere het deed

28

Club- en regionieuws

30

Felisa Tibbitts

Unesco-leerstoel

31

Op bezoek bij

De zusters in Japan

32

Mensenrechteneducatie

Wisseltrofee voor vmbo

34

Afscheid

Afscheid van twee vakvrouwen

36

Club- en regionieuws

38

Mariet Verhoef bij SI

39

Georgië

Pril Soroptimisme

40

Ledenwerfactie

Eerste nieuwe leden geïnaugureerd

41

Estafette

Tien jaar wereldvrouwen

42

De Vakantiehuisen van de Soroptimisten

→ Soroptimare in Ouddorp (Zuid-Holland)

Uitwaaien of luieren aan het strand in Zuid-Holland vlakbij Renesse.

Meer informatie en reserveren: Sarette Bakelaar 06 - 52 03 52 91 lte Kranse (0187) 61 24 56 of via www.soroptimist.nl (inloggen) soroptimare@soroptimist.nl

→ Gré Kellerhuis in Epen (Zuid-Limburg)

Geniet van natuur, cultuur en een bourgondische maaltijd in Zuid-Limburg. Er is plaats voor tien personen.

Meer informatie en reserveren: Gwenny Smeets (06-40554180), Yvonne Schiffelers (06-52331815) of via soroptimist.nl (inloggen) grekellerhuis@soroptimist.nl

Agenda 2019

- 1 juni Zomervergadering en Inspirada in Emmen (zie pag. 22)
- 18-21 juli Soroptimist International Conventie in Kuala Lumpur
- 13-15 september Friendship Days San Marino
- 28 september Viering 100 jaar vrouwenkiesrecht: we gaan allemaal naar het Binnenhof!
- 1-3 oktober Viering 100 jaar Soroptimisme voor leden van alle Federaties. San Francisco USA

In Memoriam naar de website

De overlijdensberichten In Memoriam zijn verhuisd naar de website onder de naam *Persoonlijke Berichten*: <https://soroptimist.nl/nl/inloggen/persoonlijke-berichten/>. Daar vind je ook onder de kop Nieuwe Leden Soroptimisten die we als lid hebben mogen verwelkomen. Een derde rubriek is: onderscheidingen en lustrums voor wie een feestje te vieren heeft. Berichten voor deze pagina mogen naar: redactie@soroptimist.nl.

Viering 100 jaar vrouwenkiesrecht in Groningen

De landelijke viering van 100 Jaar vrouwenkiesrecht is op donderdag 9 mei in het Groninger Museum. Dat is precies honderd jaar nadat de Tweede Kamer de wet van Henri Marchant (de wet Jacobs) aannam, waardoor vrouwen actief kiesrecht verwierven.

Het Groninger Museum zet op 9 mei zijn deuren wijd open voor veelkleurige activiteiten, die bekendheid geven aan de historische en glorieuze strijd van vrouwen: de massale wijze waarop vrouwen (en mannen) in actie zijn gekomen om hun gelijke recht op politieke en maatschappelijke deelname te eisen. Een passend decor vormt de tentoonstelling Strijd! 100 jaar vrouwenkiesrecht in het Groninger Museum die van 9 mei tot 15 september te zien is. Ook verschijnt er op die dag een boek over de strijd om het vrouwenkiesrecht. Het boek, behorend bij de tentoonstelling, is geschreven door prof. dr. Mineke Bosch, medesamensteller van de tentoonstelling en biograaf van Aletta Jacobs. Prof. Bosch houdt die dag een lezing, georganiseerd door Atria.

Vrouwen op het Binnenhof

Op 1 februari was de aftrap van de voering van 100 jaar vrouwenkiesrecht dat dit jaar uitbundig en op veel plaatsen wordt gevierd. Er was een minisymposium waar ook vooruit werd gekeken: waar kopen jonge vrouwen nu tegenaan? Meest in het oog lopend was een groot spektakel op het voor deze gelegenheid herdoopte Vrouwen-Plein. Er liepen 1919 vrouwen met 1919-hoed, spandoeken en borden om aandacht te vragen voor 100 jaar vrouwenkiesrecht. Ook de Unie van Soroptimistclubs was vertegenwoordigd: v.l.n.r. Rolien van de Belt, Anita van de Laar en Nienke Feenstra.

Prijs Algemeen Fonds voor werk over empowerment van vrouwen

Een werkgroep van het Algemeen Fonds onderzoekt of het mogelijk is een tweejaarlijkse prijs uit te reiken voor een journalistiek product dat bijdraagt aan de emancipatie, zelfstandigheid en (economische) onafhankelijkheid van vrouwen. De prijs krijgt de naam Carla Atzema-Looman Soroptimistenprijs en bestaat uit een bedrag van € 25.000,-.

De werkgroep bestaat uit Lydia Bongenaar (club Eindhoven), Marion Meijs (club Zeist e.o.) Anne Marie Vreman (club Ede), Fifi Visser (club Walcheren) en Helma Coolman (club Utrechtse Heuvelrug). Het streven is de prijs in het voorjaar van 2020 voor het eerst uit te reiken. Maar eerst moeten nog de voorwaarden worden omschreven en een jury worden benoemd. In de loop van dit jaar vragen we de medewerking van alle Soroptimisten om kandidaten voor de prijs aan te dragen. Die kunnen zowel actief zijn in kranten, op televisie of op sociale media. De prijs heeft een tweeledig doel: enerzijds wil het Algemeen Fonds de aandacht en bewustwording omtrent de positie van vrouwen bevorderen, anderzijds wordt gehoopt dat deze prijs bijdraagt aan de naamsbekendheid van onze organisatie. De prijs wordt gefinancierd uit de nalatenschap van de Haarlemse Soroptimist Carla Atzema-Looman die na haar overlijden al haar bezittingen overdroeg aan het Algemeen Fonds.

Helma Coolman
werkgroep Carla Atzema-Looman
Soroptimistenprijs

Agenda 2019 Classic Young Masters

14 april
Masterclassdag
10.00 uur, **Rotterdam**, ss Rotterdam
Openbaar, vrije inloop

14 april
Laureatenconcert
17.00 uur, **Rotterdam**, ss Rotterdam
Kaartverkoop: Hou onze website in de gaten classicyoungmasters.nl.

25 april
20.00 uur, **Capelle a/d IJssel**
Suzanne de Ruiter (zang), Inge van Grinsven (harp), Melle de Vries (cello), Gulmira Issabekova (piano), Van Capellenhuis, kaartverkoop vancapellenhuis.nl.

11 mei
16.30 uur, **Voorschoten**
Jelmer de Moed, klarinet, Rik Kuppen piano, Classical Encounters Talent Supportconcerts, Mozartzaal Kasteel Duivenvoorde. Kaartverkoop via: classicalencounters.nl/tickets.

26 mei
Proefspel
10.00 uur, **Rotterdam** (Eduard Flipse Zaal De Doelen, Kruisstraat 2)
Artiesteningang, vrije inloop.

22 september
Workshopdag
Rotterdam, Podium O950
Openbaar, nadere informatie via: classicyoungmasters.nl.

17 november
Meesterproef
14.00 uur, **Rotterdam** (Jurriaanse Zaal De Doelen) Kaartverkoop: www.dedoelen.nl.

De Classic Young Masters worden gesponsord door het Algemeen Fonds van de Unie van Soroptimistclubs.

Ditty Smit-Van Damme

Geboren: 21 juli 1947
in Heinkenszand

Privé: Goes, getrouwd met Rob

Opleiding:

1988 via de mulo, de laboratoriumschool en opleiding tot verpleegkundige A naar de UU voor een studie geneeskunde

Werk:

- 1964 - 1971 werkzaam als bacteriologisch analist in AZU
- 1971 - 1978 Verpleegkundige Ziekenhuis Oudenrijn en Ooglijdersgasthuis
- 1975 Overseas Missionary Fellowship – vrijwilligerswerk
- 1988 - 2012 Huiskamerproject Druggebruikers Vlissingen – verslavingsarts
- 1992 - 1997 Zeeuws Consultatiebureau voor Alcohol en Drugs Goes - verslavingsarts
- 2001 Emergis Goes - verslavingsarts
- 2002 - 2003 UMC - arts-onderzoeker
- 2003 - 2005 GGD Zeeland - arts prostitutiesprekkuur
- 2004 - 2009 De Grote Rivieren Dordrecht - arts ouderenspsychiatrie
- 2010 Verpleeghuis Ter Valcke Goes

Daarnaast:

- 1995 - 2001 Lid Intercollegiale toetsingsgroep Vereniging voor Verslavingsgeneeskunde (VVGK)
- 1997 - 2003 Bestuursfuncties VVGK
- 2009 - heden Lid Klachtencommissie Zeeland
- 2015 - heden Ambassadeur Roze 50+ Zeeland

Lid van:

club De Bevelanden sinds 1990

Tekst: Esther Krista Bos
Foto's: Janita Sassen

DITTY SMIT-VAN DAMME, SOROPTIMIST EN MRS SENIOR PRIDE 2018.

‘Jezelf kunnen zijn is niet altijd vanzelfsprekend’

Ditty Smit-Van Damme, ambassadeur van Roze 50+ Zeeland, is van plan alle verpleeghuizen en thuiszorginstellingen in Zeeland te bezoeken. Voor ouderen is het niet vanzelfsprekend om open te zijn over hun homoseksualiteit en daar wil Ditty graag verandering in brengen.

W e ontmoeten elkaar in Amsterdam. Ditty heeft net kennisgemaakt met de nieuwe directeur van het COC, belangenbehartiger van de LHBTI-gemeenschap. Roze 50+ is een initiatief van het COC en de ouderbond ANBO. Ditty is sinds de oprichting van de afdeling in Zeeland drie jaar geleden ambassadeur en zij zet zich in voor bewustwording van de behoeften van roze ouderen en meer bekendheid met hun levensverhaal. Haar inzet leverde haar deze zomer de onderscheiding Mrs. Senior Pride 2018 op. En zo voer ze op 4 augustus mee tijdens Canal Parade in Amsterdam.

Je bent zelf getrouwd met Rob, een man. Hoe kom je bij Roze 50+ terecht?

“Na mijn pensionering verveelde ik me. Ik had het wel druk met mantelzorg in de familie, maar ik miste de gekte van mijn werk als verslavingsarts. Ik las een interview met Eveline van de Putte in de krant en daarin vertelde ze over haar boek ‘Stormachtig Stil’, met verhalen van LHBTI-ouderen. Ze zocht ook ambassadeurs voor Roze 50+ om een afdeling in Zeeland op te richten. Je moest 60 zijn of ouder, affiniteit hebben met de doelgroep en een netwerk. Nou daar voldeed ik aan.”

Roze ouderen, waarom gebruiken jullie deze term?

“De officiële aanduiding is LHBTI-ouderen; Lesbisch Homoseksueel Biseksueel Transgender en Interseksueel. Roze refereert aan de roze driehoek, die homoseksuelen moesten dragen in de Duitse concentratiekampen. Het is één van de vragen die we stellen in onze quiz.”

Quiz?

“Om meer bewustwording te creëren hebben we een programma voor medewerkers van zorginstellingen. Daar

aan kan iedereen meedoen, van vrijwilliger tot restaurantmedewerker, van verzorgende tot technicus. We doen dan de LHBTI-quiz, we laten filmpjes zien met roze ouderen, lezen stukjes voor uit het boek van Eveline en we gaan in gesprek met de deelnemers.

Waar maakt Roze 50+ het personeel van bewust?

“Veel roze ouderen, vooral de generatie van boven de 70, hebben van jongs af aan meegeregend dat ze er niet mogen zijn. Ze komen uit een tijd dat er een taboe was op homoseksualiteit en alles wat anders was. Ze hadden geen rolmodel en er waren geen woorden voor. Ze voelden misschien dat ze anders waren, maar konden het niet plaatsen. En als er wel woorden voor waren dan was het negatief, zondig

en vies. Mensen gingen trouwen in de hoop dat het dan over ging. Ook in het gezin mochten ze vaak zichzelf niet zijn.”

In Nederland is dat inmiddels toch wel veranderd? Hoe is dat nu voor ouderen in instellingen?

“Zolang er nog homo op het voetbalveld geroepen wordt, is het nodig om mensen bewust te maken. In verpleeghuizen vraag ik aan de directie: ‘Hoe loopt het hier met de roze bewoners, hoeveel zijn er en gaat het lekker?’ Dan kijken ze allemaal naar het plafond. Ze kennen ze niet en dat vinden ze zelf ook gênant. Ze moeten er zijn, want ruim 6% van de Nederlandse bevolking is niet hetero. En dan roept iedereen écht áltijd: ‘Maar we hebben wel homomedewerkers en dat loopt goed.’”

Met hart en ziel aan het werk voor Roze 50+.

Hoe kan het dat het nog een taboe is?

“Ouderen denken: ‘Die jonge meiden snappen niet wat ik heb meegemaakt in mijn leven. Hoe moeilijk het is geweest. Ze beseffen niet hoe het in mijn tijd is geweest. Dat ik maar moest zeggen dat het mijn collega was, in plaats van mijn partner.’ Roze ouderen houden hun geaardheid vaak nog steeds verborgen. Daarom organiseren we deze bijeenkomsten, zodat medewerkers leren om signalen op te vangen en de bewoners zich veilig voelen om openlijk te praten over dingen die ze moeilijk vinden.”

Wat hebben ze meegemaakt?

“In de verpleeghuizen worden ze geconfronteerd met mensen die hen vroeger pestten of ontsloegen. Mensen raakten hun werk kwijt als hun baas erachter kwam dat je een relatie had met iemand van hetzelfde geslacht. Ze moesten altijd afwachten hoe iemand reageerde op hun geaardheid. Toen ik pas in Utrecht woonde had ik een buurman die mij uitnodigde voor een feest. Hij zei: ‘Ik moet je wel wat zeggen Ditty, het is een ander feest dan jij gewend bent, met veel mannen.’ Ik besepte toen hoe moeilijk het is om elke keer de angst voor afwijzing te hebben.”

Wat kunnen instellingen doen om het taboe te doorbreken?

“Met kleine gebaren kun je veel bereiken. Vraag bij de intake niet of iemand getrouwd is, maar vraag of er een partner is. Hang een regenboogvlag uit op Coming Out Day, zodat je als instelling laat weten dat je oog hebt voor diversiteit en dat iedereen welkom is. Wees je bewust van signalen. Waarom is iemand eenzaam, somber, depressief? En kijk naar iemands leven: is iemand kinderloos, zijn er veel verre reizen gemaakt, is iemand een kunstverzamelaar? Ook dat kunnen signalen zijn. In een verpleeghuis was er een bewoonster die al jarenlang trouw bezoek kreeg van haar ‘buurvrouw’. Pas na haar overlijden werd duidelijk dat het haar levensgezel was. Ze had het nooit aan iemand verteld. Maar ook vaders

of moeders van homokinderen, of grootouders van roze kleinkinderen, ook die durven er in het verpleeghuis vaak niet over te praten, bang om gepest of uitgesloten te worden.” “We geven ook nascholing aan huisartsen, lezingen bij serviceclubs, gaan pastores benaderen. Ons motto is ‘zonder kennis geen bewustwording!’”

Je werkte eerder als verslavingsarts met een doelgroep die het ook moeilijk had. Hoe was dat?

“Ook toen zette ik me in voor bewustwording. Ik ging bij huisartsen langs om bij hen meer begrip te krijgen voor de druggebruikers. Junks vonden ze maar lastige patiënten. Ze kwamen hun afspraken niet na, probeerden altijd pillen los te krijgen. Men zag ze liever niet in hun wachtkamer. Bij minachtende opmerkingen in mijn omgeving vroeg ik altijd: stel dat het je kleindochter is of je zoon zou zijn. Hoe kijk je er dan naar? Toen ik begon bij het Huiskamerproject dachten de meeste gebruikers nog: ‘Natuurlijk kom ik eraf. Natuurlijk krijg ik een baan en kinderen’ en dat lukte dan maar zelden. Niemand kiest er voor om verslaafd door het leven te gaan. Het overkomt je, door wat voor omstandigheden ook.”

Je bleef 24 jaar, terwijl je daarvoor veel korter hetzelfde werk deed.

“Ik deed mijn werk altijd met veel plezier tot het saai werd, dan zocht ik wat anders. Het werk als verslavingsarts werd nooit saai. Ik kon daar helemaal mijn eigen ding doen. Ik kon van alles bedenken, van alles opzetten. Ik kon ze een grote bek teruggeven als dat nodig was, ik kon grappen maken. Ik moest vindingrijk zijn. Ik ging eens met groepjes voor medisch onderzoek in de trein naar het AZU. In de gesprekken wisselden de gebruikers uit wie er vast zat, in welke bajes je het beste kon zitten en waar je goede wiet kon krijgen. De andere reizigers lieten hun krantje zakken en je zag ze denken ‘wat is dit?’ Ik regelde een subsidie, zodat ik onderweg een colaatje en een patatje kon kopen voor het gezelschap.”

De boot met 20 eregasten, de Helden, 75 plussers

Je stapte over van het laboratorium naar de verpleging. Hoe kwam je daar terecht?

“Op het laboratorium voor Microbiologie van de Rijksuniversiteit hadden we altijd dolle pret en het was er vaak feest met al die promoties. Maar ziekte en dood dat kende ik niet. Ik dacht: stel dat ik morgen voor onze lieve heer sta en hij vraagt wat ik met mijn leven heb gedaan en ik zeg: ja, ik heb wat met stafylokokken zitten spelen en hij vraagt: en was het interessant? Dat was het moment waarop ik besloot de verpleging in te gaan.” “Jaren later kwam ik weer terug op het AZU-lab. Ze wilden me graag houden, maar ik hoor mezelf nog piepend zeggen dat ik daar echt geen vijftien jaar kon blijven. Ik moest wel een uitdaging blijven houden. Dat was ook de plek waar collega’s me stimuleerden om Geneeskunde te gaan studeren. Ik dacht: ik zie wel en ik werd meteen ingeloot.”

Je straalt veel bevologenheid en gedrevenheid uit. Waar komt dat vandaan?

Ik heb altijd kunnen zijn wie ik ben. Ik heb mijn hele leven kunnen doen wat ik wil en kunnen zeggen wat ik vind dat ik moet zeggen. Dat gun ik iedereen. Ik wil bewustwording creëren. Nu van diversiteit. Van liefde in alle kleuren van de regenboog.

(Een) Boek voor jou!

Ditty liet zich inspireren door Eveline van de Putte. Die laat in het boek ‘Stormachtig Stil’ 27 roze ouderen aan het woord over hun liefdesleven. Zij vertellen vanuit verschillende achtergronden waar zij in hun leven mee te maken kregen en hoe het nu voor hen is. We verloten één exemplaar onder onze leden. Wil jij graag dit boek? Stuur een mail naar: smitdamme@zeelandnet.nl.

Benefietavond in Rotterdam voor kindzorg

Op 18 januari was de eerste actie voor ons nieuwe doel Stichting Kruiemeltje. Deze stichting zamelt geld in voor de kindvriendelijke inrichting van het nieuwe en unieke kindzorgcentrum i.o. in Rotterdam Noord. Wij dragen daar financieel- maar in de toekomst mogelijk ook als vrijwilligers- graag aan bij.

Eerder had Nicoline Cornelissen van Stichting Kruiemeltje een boeiend verhaal. Na afloop zei een van de leden: "Ik ben ontroerd dat ik hier aan mag bijdragen!" En zo waren we warm voorbereid voor de avond, toen we honderd mensen ontvingen in de Fonteinkerk in Rotterdam-Hillegersberg. Clublid Lorella Raise ontpopte zich als sponsor- vinder. Zij had van een banketbakker overheerlijke koeken gekregen voor een hartelijke en zoete ontvangst. Ook voor de zaalhuur en de bloemen had zij sponsors gevonden. President Marieke van der Horst, fluitist van beroep, opende de avond met haar fluitensemble Flautissimo met muziek in de stijl van Vlaanderen en Italië in de 15^e eeuw. Daarna volgde een boeiende lezing van Hanneke de Man, kunsthistoricus, over het Portinari altaar, een groots werk uit de 15^e eeuw van de Vlaming Hugo van der Does. De Nederlandse Stichting voor het Gehandicapte Kind (NSGK) legde 50% bij zodat we uitkwamen op € 2.000,- voor Stichting Kruiemeltje.

Namens projectgroep Kruiemeltje
Martina Knol

Flautissimo in de Fonteinkerk voor een afbeelding van het Portinari altaar.

Midwinterconcert voor Oranje Huis Almere

Het midwinterconcert dat club Almere op zaterdag 19 januari had georganiseerd was geheel uitverkocht met ruim 220 zeer enthousiaste bezoekers! Ook onze Uniepresident Nienke Feenstra was aanwezig. Het gevarieerde programma was van hoog niveau van allemaal Almeerse musici. Meesterpianiste Marietta Petkova speelde fantastisch, de tweelingsopranen Rivkah en Rebecca Blom maakten diepe indruk bij het publiek. Het Z.O.O. Guitarduo zorgde voor een spetterend optreden. Er was een staande ovatie voor de musici. Ook de reacties achteraf waren zeer positief. Voorafgaand aan het concert zat de sfeer er al goed in en werden de bezoekers muzikaal ontvangen. Na afloop was het gezellig toeven in de foyer met een mooi verzorgd hapje en een drankje. Het concert is georganiseerd voor het Oranje Huis Almere dat hulp geeft bij huiselijk geweld. Zij hadden behoefte aan een bakfiets, die we die middag konden overhandigen. Door de geweldige belangstelling voor het concert konden er ook nog een huif voor de regen en wind, een extra slot en een klem voor een maxi cosi bij! Al met al een prachtige middag en een groot succes!

Cora Janssen
club Almere

Tour de Soroptimist in Venlo timmert creatief aan de weg

Club Venlo heeft een evenement bedacht waarmee het fonds werft voor het goede doel, maar die ook naamsbekendheid oplevert: De Tour de Soroptimist. De Tour de Soroptimist is een avondwandeling door het centrum van Venlo, met op diverse locaties in de binnenstad een cultureel evenement. Een dansvoorstelling, een miniconcert van Kwante Hippe, een korte film bij de Nieuwe Scene, een intiem huiskamerconcert bij Galerie Wilms, een sympathieke singer songwriter en meer. Elke activiteit duurt twintig minuten en de afsluiting is bij café de Locomotief.

Sef Thissen

De eerste Tour de Soroptimist was op 8 mei. Het was een groot succes met ruim honderd deelnemers. Het gekozen doel van deze avond was het project Verborgene Verlangens van Vrienden van de Zorggroep (www.verborgene-verlangens.nl). Dat vervult jaarlijks 380 wensen van cliënten van zorginstellingen van de Zorggroep en cliënten van Groene Kruis Thuis in Nood- en Midden Limburg. We konden een cheque van € 2.000,- overhandigen. Eén van de vervulde wensen is van mevrouw Rongen-Ebus, 78 jaar, cliënt PG-afdeling locatie De Linde Venlo. Zij was professioneel operazangeres en heeft in meer dan honderd opera's gezongen. Ze zou nog graag een muzikale ontmoeting hebben. We hebben Sef Thissen belangeloos bereid gevonden om voor haar te zingen in het Kapelke in Genooi. Daarvan maakten we een film waarop onze club op de aftiteling genoemd werd. Het resultaat kun je bekijken in bijgaand filmpje: <https://vimeo.com/299855501>. Ook in 2019 organiseren we weer een Tour de Soroptimist door de Venlose binnenstad op prachtige locaties en met een spectaculair cultureel aanbod op dinsdag 21 mei vanaf 19.00 uur. De opbrengst is voor de Voedselbank van de gemeente Venlo. U kunt zich aanmelden via venlo@soroptimist.nl.

Mevrouw Rongen-Ebus

Annabelle Botman
club Venlo Fossa Eugeniana

Familie van Aletta Jacobs!

Soroptimist Bettine Polak van club Amsterdam-Zuid/Amstelveen ontdekte bij toeval dat ze familie is van Aletta Jacobs, bekend feministe en voorvechtster van het vrouwenkiesrecht. Aletta Jacobs was daarnaast ook de eerste vrouwelijke arts en daar ziet Bettine een familie- lietrekje: ook Bettine is arts en een doorzetter. 'Toen ik aan een studievriendin, die mij al meer dan vijftig jaar kende en het afgelopen jaar helaas is overleden, vertelde dat Aletta Jacobs familie van mij was, antwoordde zij prompt: "Dat verbaast mij niets!".

Op verzoek van de redactie vertelt zij hoe het zit met die familieband. Aletta Jacobs (1854-1929) heeft geen rechtstreekse nakomelingen: een zoontje is op zijn eerste levensdag in haar armen gestorven. De moeder van Aletta, Anna Jacobs de Jongh, was een zusje van mijn betovergrootmoeder Betje (Elisabeth) Oppenheim-de Jongh, en aldus ben ik (ver) familie: mijn bet-betovergrootmoeder was de grootmoeder van Aletta. Ik heb mijn voornaam te danken aan genoemde Betje Oppenheim- de Jongh, de tante van Aletta. De zusjes De Jongh (mijn betovergrootmoeder en de moeder van Aletta) zijn geboren in Bolsward. Aletta heeft haar proefschrift laten drukken bij Drukkerij Oppenheim in Groningen, destijds bestuurd door Izak Oppenheim, broer van mijn betovergrootvader cq. haar oom, Uri Oppenheim. Tijdens

het onderzoek naar mijn familiegeschiedenis, waarover ik een boek heb geschreven, bleek dat ik familie ben van Aletta. Dat had mijn vader mij nooit verteld. Tante Aletta ging omstreeks 1920 op bezoek bij mijn grootmoeder Bertha Polak- Oppenheim, dochter van Aletta's neef Jacques Oppenheim. Mijn oom Carel Polak, toentertijd een puber, werd de kamer uitgestuurd omdat hij Aletta had gevraagd: "Uw man is zeker met u getrouwd omdat u gestudeerd heeft!" Die vraag was niet netjes. Carel Polak heeft dit verhaal verteld later aan zijn kinderen en zo hoorde ik er ook van. Wat doet deze wetenschap met mij, familie te zijn van deze bijzondere vrouw, de eerste vrouwelijke arts in ons land, voorvechtster van het vrouwenkiesrecht en de wereldvrede? Natuurlijk ben ik trots op het feit dat de eerste vrouwe-

lijke arts in ons land familie is. Ik ben blij dat een familielid een grote rol heeft gespeeld bij onze vrijheden van nu: dat vrouwen tegenwoordig hoogleraar kunnen worden, kiesrecht hebben en zelf gekozen kunnen worden, handelingsbekwaam zijn (zelf een huis mogen kopen) en niet meer ontslagen worden als zij trouwen. Vele verworvenheden zijn te danken aan het doorzettingsvermogen van mijn oud-tante Aletta Jacobs, en daar ben ik erg trots op. En ik hoop natuurlijk dat tante Aletta ook een beetje trots zou zijn geweest op mij...

Bettine Polak
oud-hoogleraar oogheelkunde
club Amsterdam-Zuid/Amstelveen

Verina Ingram

Geboren

5 november 1967 in Epping, provincie Essex, Groot Brittannië.

Partner van

Jaap van der Waarde, bioloog, werkzaam bij het Wereld Natuur Fonds. Twee dochters, Janine (18) en Alys (19)

Opleiding

- Master Bedrijfskunde Universiteit van Manchester
- Master Milieubeheer Imperial College Londen
- Gepromoveerd aan de Universiteit van Amsterdam op een proefschrift over het verduurzamen van de handel in bosproducten.

Is nu

Universitair docent en senior onderzoeker aan Wageningen Universiteit en Onderzoek

Was hiervoor

Onderzoeker en adviseur op het gebied van milieubeheer, twee jaar eigen bureau, zeven jaar in dienst van adviesbureau Royal Haskoning en zeven jaar van twee organisaties in Kameroen (SNV, Nederlands ontwikkelingsorganisatie en Centre for International Forest Research)

Lid van

Club Zeist sinds 2018

Tekst: Ineke Jungschleger
Foto's: Karin van de Kar

VERINA INGRAM WERD NEDERLANDSE OM PROBLEMEN TE VOORKOMEN

‘Brexit bederft vaak de stemming in onze familie’

De Engelse Verina Ingram (51) werkt als universitair docent en onderzoeker op het gebied van bos- en natuurbeleid aan de Universiteit Wageningen. Voor haar werk reist zij naar bosgebieden in Afrika, Azië en Zuid-Amerika. Sinds kort reist zij met een Nederlands paspoort. De Brexit was voor haar aanleiding om de Nederlandse nationaliteit aan te vragen.

Met kerstmis was de hele familie Ingram bij elkaar in het ouderlijk huis in Engeland en over alles werd gesproken behalve één onderwerp: de Brexit. “Dat was heel raar want bij ons thuis werd altijd overal over gediscussieerd en dat kon best fel zijn ook. Maar praten over de Brexit kon alleen maar tot grote ruzie leiden en de stemming bederven. We spraken af dat we het daar niet over zouden hebben en daar hebben we ons aan gehouden.”

Verina somt op wie er in haar familie tegen de Brexit zijn: zichzelf, haar zus die in Italië woont, haar broer die in

Engeland woont, verschillende ooms. “Alleen mijn ouders zijn ervoor. Zij leven in een bubble waar iedereen voor leave is. Hun hele dorp in Essex, niet ver van Londen, stemde voor. Het lastige met de Brexit is dat het zwart tegen wit is, er is geen tussenweg tussen voor en tegen. De enige manier om te voorkomen dat het een splijtzwaam wordt in de familie is er niet over praten. Ondertussen zat mijn moeder wel te mopperen dat het huis niet goed schoon te houden was nu haar Tsjechische werkster vertrokken was en dat het zo moeilijk is een schoonmaakster te vinden. Ja, hoe zou dat nu komen....Veel schoonmaakwerk werd gedaan door mensen uit Polen en

Tsjechië en die zien nu geen toekomst meer in Engeland. Ik denk dat mijn ouders de gevolgen van het stemmen voor de Brexit totaal niet voorzien hebben.”

Nemen je ouders het jou kwalijk dat jij je ingedekt hebt door het Nederlandse paspoort aan te vragen?

“Nee, dat begrijpen ze wel. Ik reis voor mijn werk heel veel, in Afrika, Azië en soms Zuid-Amerika en ik woon en werk in Nederland. Als er tijdens mijn reizen iets is waarvoor ik de hulp van een ambassade nodig heb, is het beter als ik bij de Nederlandse ambassade terecht kan.”

Relatie

Verina kwam in Nederland wonen toen zij een relatie kreeg met de bioloog Jaap van der Waarde, die ze ontmoette in Nieuw Zeeland. Zij studeerde bedrijfskunde aan de universiteit van Manchester en had na het behalen van de master in HR (personeelszaken) korte tijd een baan bij een grote supermarktketen. “Dat was het helemaal niet voor mij. Ik ben anderhalf jaar gaan reizen, werkte in Australië op biologische boerderijen en bij een milieu-advocaat en ging toen weer verder reizen. Ik had al eerder interesse voor het milieu maar ik wilde werken met mensen. Daarom was ik management gaan studeren.” Terug in Engeland, in 1992, ging zij bij een milieuadviesbureau werken. “Het bureau groeide hard, er kwamen vestigingen in Europa. Ik heb de vestiging in Nederland helpen opzetten. Ik maakte

een afspraak met de Nederlander die ik in Nieuw Zeeland ontmoet had en dat leidde tot veel heen en weer reizen, want we werden heel erg verliefd. Ik was in Londen nog een nieuwe masterstudie begonnen, milieubeheer. Het onderwerp convenanten was toen erg in de belangstelling. Ik was twee jaar bezig met een scriptie over convenanten en milieu en voor die scriptie heb ik samengewerkt met Nederlanders. Direct na mijn afstuderen aan het Imperial College in Londen kreeg ik hier in Nederland consultancy klusjes. Als zzp-er was ik wat eenzaam bezig, ik werkte liever in een team en ik kon een baan krijgen bij een groot adviesbureau, Royal Haskoning. Daar heb ik zeven jaar gewerkt. Zij geven advies over milieubeheer aan overheden en grote bedrijven. Wat zijn de milieueffecten als je een olieraaffinaderij opzet of een nieuwe luchthaven. En voor de overheid: hoe kunnen wij de ontwikkeling beïnvloeden?

Ik reisde heel veel voor dit werk. Toen kwamen er twee dochters, direct achter elkaar, en wilden we niet langer dat onrustige leven. We gingen allebei op zoek en maakten de afspraak dat wie het eerst een leuke baan vond op een leuke plek er op kon rekenen dat de ander meeging. Ik vond een baan in Kameroen en daar zijn we heen gegaan. Ik was in dienst van een vrij kleinschalige ontwikkelingsorganisatie, werkte met NGO's (Non-Gouvernementele Organisaties) betrokken bij milieubescherming en met organisaties van boeren die koffie, cacao en aardappelen verbouwden. Veel van die organisaties werkten ook met producten uit het bos. Bamboe, honing, nootjes en dergelijke waren onderdeel van hun handel.

Dorpsschool

We woonden in een dorp in een supermooi gebied in het Engelstalige deel van Kameroen. De kinderen gingen

IK BESEFTE TOEN HEEL ERG WAT HET
BETEKENT OM EEN ANDERE NATIONALITEIT
TE KRIJGEN. VOOR MIJ IS HET EEN LUXE,
IK HEB NU TWEE NATIONALITEITEN.
VOOR HEN IS HET HUN REDDING.

naar de dorpsschool en het Engels dat ze daar leerden klonk heel anders dan het mijne, het was pigeon-Engels. Ik dacht: hoe moet dat, dit was niet de bedoeling. Met rekenen ging het ook niet erg hard, de school was heel arm, ze hadden helemaal niets van de leermiddelen die wij gewend zijn. Maar de kinderen hadden het er heel gezellig dus we lieten ze iedere dag naar school gaan en daarnaast gaf Jaap hen thuisonderwijs. Hij heeft hen leren lezen en schrijven en rekenen”. Op een gegeven moment moest het gezin voor Jaaps werk verhuizen naar Yaoundé, de hoofdstad van Kameroen, die in het Franstalige deel van het land ligt. De dochters kregen op school onderwijs in het Frans en Jaap bleef hen thuis lesgeven. Verina: “Het ging best goed met hen maar dit kon niet zo doorgaan als ze naar de middelbare school gingen.” Een leven als expats met kinderen op kostschool wilden zij niet. “Mijn moeder had het vreselijk gehad op kostschool” zegt Verina. “Ik ben opgegroeid met de overtuiging dat je je kinderen dat niet moet aandoen.” Het Wereld Natuur Fonds, waarvoor Jaap in Kameroen werkte,

bood hem een baan aan in Nederland. “De kinderen waren 9 en 10,” vertelt Verina, “we vroegen hen: wat willen jullie?” “Wij willen naar Nederland” zeiden ze meteen. Van Nederland hadden zij het beeld van de zomervakanties, met ijsjes en mooi weer. Nu zeggen ze: “We wisten het niet zo goed”. Maar het is gelukkig wel goed uitgekapt. Zij zijn nu 18 en 19, de jongste zit nog op het VWO en de oudste studeert journalistiek aan de Hogeschool Utrecht.” Verina’s baan bij de Nederlandse ontwikkelingsorganisatie en het Centrum voor Internationaal Bosonderzoek, bood kansen om zowel in Nederland als in Afrika te werken. “Wij verzamelden data over bos in Kameroen en Congo.” De data gebruikte ze voor een promotieonderzoek over het verduurzamen van de handel in bosproducten, waarop ze in 2014 promoveerde. Daarna trad zij als onderzoeker en universitair docent in dienst van de Universiteit Wageningen. Omdat zij voor haar werk veel reist, realiseerde zij zich dat het gebruik van haar Engelse paspoort voor haar ongemak kan opleveren als de uittreding uit de Europese Unie een feit wordt. Zij be-

sloot de Nederlandse nationaliteit aan te vragen. Om die te krijgen moest zij examen doen.

Taalcursus

“Als je met een Nederlander getrouwd bent en vijftien jaar hier woont, hoeft dat niet maar ik had niet doorlopend hier gewoond want we woonden zeven jaar in Afrika. Je kunt kiezen tussen verschillende cursussen Nederlands en ik heb het hoogste niveau gekozen om - lachend - mijn man en kinderen te bewijzen dat ik het kon. Het tentamen daarvoor duurt twee dagen en je betaalt er zeshonderd euro voor. Het inburgeringsgedeelte hoefde ik niet te doen en daar was ik wel blij om want in die periode was er bij het tv-programma Lubach op Zondag een item over de vragen die je krijgt bij het inburgeringstentamen. Hij wist er niet één van.” De ceremonie bij het uitreiken van het certificaat, in het stadhuis van haar woonplaats Zeist, vond zij een heel bijzondere belevenis. “Je krijgt eerst een brief dat het de koning behaagd heeft jou het Nederlandschap te geven. Daarna een uitnodiging van de burgemeester om het certificaat in ontvangst te komen nemen. Daar zat ik, met mensen uit Afghanistan, Syrië, China. De burgemeester vroeg ons iets te vertellen over onszelf. Het hoefde niet, maar de meesten zeiden wel iets. Zij kwamen om heel andere redenen dan de liefde of het werk. Ik besepte toen heel erg wat het betekent om een andere nationaliteit te krijgen. Voor mij is het een luxe, ik heb nu twee nationaliteiten. Voor hen is het hun redding.”

S O R O P T I M I N I

Vlaggenlijnen club Almelo maken uw feest extra feestelijk!

Met veel aandacht door club Almelo zelf gemaakte vlaggenlijnen. Op bestelling is het ook mogelijk een exclusieve vlaggenlijn te leveren met zelf ingebracht 'herinneringsstofjes'. Een duurzaam cadeau voor jou en voor Free a Girl! Lengte: 5 m (15 vrolijke vlaggen). Prijs: € 25,- **Tijdens de Inspirada € 19,95!** Te bestellen bij Soroptimist Club Almelo (Facebook) of per e-mail: almelo@soroptimist.nl.

Felisa 'on tour' op Dag van de Rechten van de Mens

Rond 10 december heeft onze eigen buitengewoon hoogleraar Felisa Tibbetts een tour door het land gemaakt. 'De dag van de mensenrechten' is immers bij uitstek een dag om te vieren met een lezing van de expert op het gebied van mensenrechteneducatie.

Ze begon 8 december op zaterdagochtend bij SI Club Helmond Peelland, reisde spoorslag door naar SI Club Arnhem. Op 9 december was ze in Zwolle en in Zuid Friesland. Op 10 december sprak zij in Den Haag en op 11 december mocht SI Club Haarlem de tour afsluiten.

Zelf was ik aanwezig bij de bijeenkomst in Helmond. Het was sowieso al leuk om mijn zusters uit mijn eigen regio weer te ontmoeten, maar ook geïnteresseerden van buiten die waren gekomen om de lezing bij te wonen. Ik kwam bijvoorbeeld een ambitieuze studente internationaal recht tegen. Mooi dat iedereen dan de weg naar de Soroptimisten weet te vinden!

Bij haar lezing vielen de toehoorders voor de charme en het enthousiasme van Felisa. Ze betrok haar publiek meteen bij haar voordracht en eindigde met een mensenrechtenbingo, waarbij alle aanwezigen bij elkaar naar antwoorden en ervaringen op zoek

Levendig onderling overleg tijdens de mensenrechtenbingo van Felisa.

gingen. Na afloop moest de inspirator helaas meteen weg, maar het gonsde nog lang na bij het Theo Driesseninstituut in Helmond. Wat ik van meerdere kanten terughoorde: wat zijn we trots op onze eigen hoogleraar. Toch maar mooi mogelijk gemaakt door de

erfenis van een van onze oud-leden. Felisa: bedankt! (en die studente gaat nu stage lopen bij Felisa...)

Lydia Bongenaar
club Eindhoven

Felisa Tibbitts in regio Den Haag over Mensenrechteneducatie

Op de internationale Dag van de Rechten van de Mens togen ruim honderd Soroptimisten en hun introducés naar Den Haag om zich te laten inspireren door Felisa Tibbitts, bijzonder hoogleraar mensenrechteneducatie, verbonden aan de Rijksuniversiteit Utrecht en het University College Roosevelt in Middelburg.

Tijdens haar interactieve lezing - inclusief Human Rights-bingo - stond Felisa met ons stil bij het feit dat de Verenigde Naties 70 jaar geleden de Verklaring van de Rechten van de Mens heeft aangenomen. De 30 artikelen genoemd in deze verklaring bevatten principes die de basis vormen voor veel wetgeving en verdragen, zoals die betreffende de rechten van kinderen en gehandicapten, recht op educatie, vrijheid van meningsuiting. Felisa benadrukte hoe belangrijk het is om allereerst het recht op educatie te waarborgen. Pas daarna kan aandacht geschonken worden aan

educatie betreffende mensenrechten. Deze educatie omvat niet alleen overdracht van kennis over mensenrechten, maar ook het verwerken van mensenrechten in de lesmethode en in de bejegening in de klas en tenslotte het actief stellingnemen voor behoud van mensenrechten.

Felisa in gesprek met toehoorders.

Afgedwongen

In Nederland wordt aandacht geschonken aan mensenrechteneducatie in het vak maatschappijleer. Uit een onderzoek van Frauke de Kort naar de bespreking van mensenrechten in een van de maatschappijleerboeken, bleek dat mensenrechten daarin werden benaderd als fundamentele vrijheden die door staten gerespecteerd dienen te worden. Tijdens mensenrechteneducatie is het echter van belang om te benadrukken dat er van de algemene principes afgeleide rechten bestaan, die kunnen worden afgedwongen. Organisaties als UNICEF en Amnesty International komen voor die rechten op.

Felisa riep Soroptimisten op zich in te zetten voor mensenrechteneducatie en voor het uitdragen van mensenrechten. Daarvoor kunnen zij zich

verbinden met andere non-profit organisaties, bijvoorbeeld op de Internationale Vrouwendag, de dag van de Rechten van de Mens en tijdens de viering van het honderdjarig bestaan van actief vrouwenkiesrecht.

Na de boeiende lezing stelden de Soroptimistclubs uit Den Haag en omgeving (genaamd 'In en Om') een bedrag van € 1.500,- beschikbaar voor de Stichting Kentalis Zoetermeer. Daarmee wordt een aanzet gegeven voor de aanschaf van een zogenaamde Tovertafel. Met behulp van interactieve lichtprojecten op deze tafel worden meervoudig gehandicapte leerlingen geactiveerd.

Lineke Stoop
club 's Gravenhage

Felisa met Marèse Roselaers van club 's Gravenhage - tevens afgevaardigde naar 'In en Om'.

Powervrouwen in beeld: boek en lezing voor clubs

De vrouwen in het Powervrouwenboek zijn inspirerende vrouwen zoals we ze allemaal wel kennen. Elk met hun eigen kracht. Geportretteerd waar zij dat wilden en met een zelfgekozen uitspraak. Fotograaf en uitgever Léontine van Geffen-Lamers van het boek Powervrouwen in beeld geeft lezingen over dit thema, ook bij Soroptimistclubs. Een deel van de opbrengst gaat naar Free a Girl.

Meer info: www.powervrouweninbeeld.nl; info@powervrouweninbeeld.nl of 06-22 44 46 81.

Winter-
vergadering
ochtend

Tekst: Helma Coolman
Foto's: Karin van de Kar

Verfrissende Wintervergadering met 'hulp van buiten' in sneltreinvaart door volle agenda

Het was goed toeven op 2 februari in de conferentieruimte van NBC in Nieuwegein, waar de aanwezigen een interessant programma kregen voorgeschoteld. Voor het eerst was de jaarlijkse Wintervergadering georganiseerd met 'hulp van buiten' en dat leverde meteen een frisse wind op. Thema van deze dag was 100 jaar vrouwenkiesrecht, waar het middagprogramma aan was gewijd.

Die 'hulp van buiten' bestond uit Soroptimisten die zich hadden aangemeld om te helpen bij het organiseren van deze bijeenkomst. Een praktijk die gangbaar zal worden nu het Uniebestuur bij gebrek aan aanmeldingen is gereduceerd tot vier leden. Maar de vrijwilligers stortten zich met hart en ziel op dit klusje en dat leverde mooie momenten op. De opening was meteen al een verrassing: Soroptimist en social performer Karin Seydel (club Apeldoorn) fabriceerde ter plekke een Wintervergaderingsparfum met ingrediënten van deze dag: diamanten (al die briljante vrouwen symboliserend), mandarijn (gezondheid), een legoblokje (bouwstenen voor een succesvolle toekomst) en happiness tinctuur. Daarna was het tijd voor serieuze zaken en dat waren zoals gebruikelijk vooral jaarverslagen en jaarrekeningen, die bijna zonder opmerkingen werden goedgekeurd. De agenda werd prettig onderbroken voor een bijdrage van Soroptimist Mirjam Slot van club Hilversum e.o. Zij nam ons mee in een inspirerend verhaal met als doel te onderzoeken of we klaar zijn voor

de toekomst. Dat resulteerde in een wordcloud van woorden die de aanwezigen via de app menti.com zelf konden kiezen om hun visie op het Soroptimisme mee te omschrijven. Het meest genoemde woord was 'inspiratie' en dat bracht Mirjam ertoe vast te stellen dat we positief zijn en klaar voor verandering.

Inloggen

En die verandering is dichterbij dan we denken, zo bleek uit het vervolg van de bijeenkomst. We moeten flexibel omgaan met onze budgetten en met het vertrek van twee van de drie bureaumedewerkers is er een kans om tot een herschikking van de werkzaamheden te komen. Die veranderen snel door de digitalisering en daarom wordt nu onderzocht of het mogelijk is veel werkzaamheden onder te brengen bij een extern bureau met Mariken Koole als supervisor en aanspreekpunt. Voor leden betekent

Voor iedereen een Wintervergaderingsparfum.

dat dat de dienstverlening meer digitaal zal verlopen en dat er veel zal worden gecommuniceerd via de website. Daartoe is het van belang dat alle leden kunnen inloggen. Daarover zijn

nog steeds veel vragen en daarom is er bij de Unienieuwsbrief bovenaan een link opgenomen die direct doorverwijst naar een instructie voor het inloggen. Webmaster Adrie Plooy vraagt de leden om vooral ook elkaar te helpen. Ineke van Hofwegen vroeg aandacht voor de Unieke Leden, zij die lid zijn van de Unie zonder bij een club aangesloten te zijn. Er is belangstelling, medio 2018 waren het er 21. Lotta Croiset van Uchelen onderzoekt samen met SIE de mogelijkheden van een virtueel lidmaatschap, een online verbondenheid met het Soroptimisme.

Verkiezingen

Belangrijk agendapunt waren de verkiezingen. Helaas zijn veel vacatures tot nu toe onvulbaar gebleven en was er voor andere slechts een kandidaat. Die overigens allemaal met bijna algemene stemmen werden benoemd. Het bestuur bestaat de komende maanden uit Nienke Feenstra (club Hilversum e.o., president), Anne-Marie Vreman (club Ede, vice-president), Herma de Wit (club Bennekom en Beekdal, penningmeester) en Lotta Croiset van Uchelen (club Amsterdam Zuid/Amstelveen, assessor ICT). Nienke, zelf nog president tot 1 oktober, nam met woorden vol lof afscheid van de tijdelijke bestuursleden en memoreerde de ingewikkelde start, nu een jaar geleden na het aftreden van het vorige bestuur. "We zijn in het diepe gesprongen en jullie zijn mee gesprongen." Marlène van Benthem bood het huidige bestuur een 'Soroptimisten Alarm Service' aan, een kaartje met de telefoonnummers van de scheidende bestuursleden: "Julie kunnen altijd op ons terugvallen." Nienke

De scheidende bestuursleden v.l.n.r. Ingrid Blaauw, Dietlindt Seijsener, Marlène van Benthem en Ellen-Joy Groosman

riep leden op om zich vooral te melden als er belangstelling is voor een functie binnen onze Unie. Het kleine bestuur betekent dat veel commissies en stichtingen meer zelfstandig gaan werken en dat het Uniebestuur keuzes moet maken wat zichtbaarheid en aanwezigheid betreft. Kernwoord daarbij is vertrouwen: als we elkaar ruimte geven dan moeten we als professionele vrouwen samen in staat zijn de Unie ook de komende eeuw bestaansrecht te geven.

Als je wilt weten wat jij kunt doen, kijk dan op de V-pagina met vernieuwings- of veranderopdrachten die je met een klein groepje mensen kunt oppakken zonder je direct voor een of twee jaar te committeren: <https://soroptimist.nl/nl/v-opgave-prikbord/>

Inspirada

Daarna was het tijd voor club Emmen om zich te presenteren als organisator van de Inspirada 2019. Dat deden zij met een wervelende video met informatie over de dag maar ook suggesties voor een langer verblijf tijdens het (Hemelvaart-)weekend waarin de Inspirada valt. (Zie ook pag 22 en 23).

Toen bleek hoe professioneel deze vergadering was georganiseerd: we waren in sneltreinvaart door de agenda heen en zo was er veel tijd om na afloop bij te praten. Veel aanwezigen maakten daarvan gebruik in afwachting van het middagprogramma met als thema 100 jaar vrouwenkiesrecht, waarover meer op de volgende pagina.

Winter-
vergadering
middag

N I E N K E F E E N S T R A W I N N A A R L A G E R H U I S D E B A T

Tekst: Helma Coolman
Foto's: Karin van de Kar

Middagprogramma over 100 jaar vrouwenkiesrecht

In 1919 werd in ons land het algemeen kiesrecht ingevoerd, wat betekende dat vrouwen mochten stemmen en zich verkiesbaar stellen. Een historische gebeurtenis die dit jaar op verschillende momenten wordt herdacht. Ook het middagprogramma van de Wintervergadering stond in het teken van deze herdenking met een lezing van Monique Leyenaar, hoogleraar vergelijkende politicologie aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. En met een Lagerhuisdebat over drie stellingen onder leiding van Riek van der Vlag van club Rhen/Veenendaal.

Al een dag eerder, op 1 februari, waren diverse Soroptimisten aanwezig op een bijeenkomst ter ere van dit jubileum in Den Haag, waar het startsein werd gegeven voor een jaar van herdenken en vieren. De aanwezigen hadden zich gestoken in kleren en accessoires van toen, maar droegen leuzen en wensen van nu. Een dag later al vierden we dit 100-jarige feit in eigen kring, tijdens de middagbijeenkomst van de Wintervergadering. Spreker Monique Leyenaar houdt zich onder meer bezig met de rol van vrouwen in de politiek. Zij bestudeert de effecten van institutionele veranderingen in het partijen- en kiesstelsel op de politieke representatie van vrouwen. Eind januari verscheen haar boek 'De Hoogste Tijd', over de geschiedenis van het vrouwenkiesrecht. In haar verhaal gaf zij een overzicht van de strijd die vrouwen moesten leveren om dat nu zo vanzelfsprekende recht te krijgen, met daarbij opvallend veel Soroptimisten. Daarin hilarische details, zoals een poster met daarop Frida Bol-

kestein, Ella Brinkman, Ans van Mierlo en Kim Kok. Het Lagerhuisdebat was even wennen voor de aanwezige Soroptimisten. Alle deelnemers wachtten keurig op de microfoon, formuleerden

mooie volzinnen en lieten elkaar braaf uitspreken. Toch kwamen er interessante meningen naar voren, waarvan hieronder een compilatie van voors en tegens op de drie stellingen.

Stelling 1

Omdat in onze statuten staat dat wij strikt neutraal staan in politieke kwestie, kunnen wij maar beperkt opkomen voor vrouwenrechten.

Voor:

- De uitgangspunten van de VN zijn politiek, echter geen partijpolitiek
- de statuten beperken mijn vrijheid
- door de statuten zijn wij aan handen en voeten gebonden
- de ruimte voor vrouwenrechten wordt door de politiek bepaald

Tegen:

- opkomen voor een eerlijke verdeling is a-politiek
- vrouwenrechten zijn politiek-neutraal
- vrouwenrechten zijn niet politiek gekleurd
- er zijn veel mogelijkheden voor vrouwenrechten op te komen zonder politieke stellingname

Stelling 2

Mannen kunnen niet voor vrouwenbelangen opkomen. Dus zijn meer vrouwen in de politiek nodig. Daar moet specifiek beleid op worden gemaakt.

Voor:

- mannen kunnen niet voor vrouwen opkomen zoals vrouwen dat kunnen
- met mannen aan het roer is er minder aandacht voor vrouwenrechten
- wij vrouwen moet zelf opstaan en zeggen wat we nodig hebben

Tegen:

- mannen kunnen prima voor vrouwenrechten opkomen
- wij moeten zorgen dat mannen weten wat onze belangen zijn
- wij hebben mannen nodig, diversiteit is ook in hun belang

Stelling 3

Vrouwen overleggen meer dan dat ze onderhandelen. Daardoor krijgen ze minder voor elkaar in de politiek.

Voor:

- ja, kijk maar naar de salarisverschillen
- maar wat ze voor elkaar krijgen blijft langer bestaan
- vrouwen wachten teveel af totdat ze aan de beurt zijn

Tegen:

- vrouwen krijgen vaker hun zin en dat komt omdat ze overleggen in plaats van onderhandelen
- overleggen is een onderhandelingsstactiek, elke onderhandelaar is een goede overlegger
- vrouwen zijn inhoud gedreven, bereiken op termijn meer.

Monique Leyenaar, die in haar eentje de jury vormde zonder beroepsmogelijkheid, riep Nienke Feenstra uit tot winnaar, omdat zij in haar bijdrage aan stelling 1 bepleitte om de statuten te raadplegen en dan te kijken wat er mogelijk is. Leyenaars benadrukte dat toetsen van feiten en raadplegen van bronnen steeds belangrijker worden in deze tijd waarin nepnieuws vaak tot verwarring en misverstanden leidt.

Op de website atria.nl vind je de agenda met alle bijeenkomsten en festiviteiten inzake 100 jaar vrouwenkiesrecht in Nederland.

Afscheid Pia Band

Tijdens de ochtendsessie nam de zaal met een luid applaus afscheid van bureaumedewerker Pia Band, die na 10 jaar en 9 maanden bij de unie per 1 maart met pensioen is gegaan. Zij was een vaste waarde op het bureau, verantwoordelijk voor de financiën. Pia had een warm hart voor vrouwenrechten en dook regelmatig op bij bijeenkomsten waar ook het Uniebestuur qualitate qua aanwezig was, zo memoreerde Nienke Feenstra in haar afscheidsrede. Pia kreeg als afscheidskado het boek 1001 vrouwen van Els Kloek.

Per 1 januari heeft ook Anke Hordijk afscheid genomen van het bureausecretariaat.

Workshops voor denkers en doeners tijdens zomerbijeenkomst op 1 juni

Op 1 juni is de Zomervergadering in Emmen. Graag ontvangt club Emmen je in het prachtige Atlas theater in het stadshart. Het theater biedt je een mooi uitzicht over Wildlands Adventure Zoo en het levendige Raadhuisplein. Voor wie er dit Hemelvaartweekend een dagje of meer aan vast wil plakken is er een weekendarrangement met diverse activiteiten.

Kosten

De kosten voor de hele dag zijn € 55,-. Bij aanmelding voor 1 mei betaal je slechts € 50,-. Het bijwonen van alleen de vergadering is gratis, de vergadering inclusief lunch kost € 15,-. Aanmelden en kiezen van de middagactiviteit kun je vanaf 15 maart op soroptimist.nl. We zien jullie graag op 1 juni in Emmen!

Workshops

Na de Zomervergadering en de lunch kun je deelnemen aan leuke en inspirerende workshops. We sluiten de dag af met een borrel in de Grote Kerk in het centrum van Emmen. Je kunt kiezen uit deze workshops:

1 Vrouw en politiek

Maak kennis met drie inspirerende vrouwelijke politici, Marga Kool, Marianne van der Tol en Tanja Klip. Aan de hand van prikkelende stellingen nemen zij ons mee in een discussie over de vraag waarom het belangrijk is dat vrouwen de politiek in gaan.

2 Vrouw en kunst & design

Duik in de wereld van de poëzie met de Emmense Gemeentedichter Berendy Gähler. Bij kunstwerken in het stadshart van Emmen laat ze horen wat de beelden met haar creatieve taalbrein doen. Aan het eind van de wandeling is een nieuw gedicht geboren en wij waren erbij! In het Renserpark volgt nog een design-workshop met leer.

3 Vrouw en sport

We maken een fietstocht van circa 20 km langs de natuur en cultuur in de mooie en groene omgeving van Emmen. We fietsen door het Drentse land, staatsbossen en brinkdorpen zoals Westenesch. We bezoeken ook een paar prachtig gelegen hunebedden.

4 Vrouw en onderwijs

New Pedagogies for Deep Learning (NPDL) is een nieuwe manier van leren, aansluitend bij de behoeftes van leerlingen. NPDL is een wereldwijd partnerschap van duizend scholen in zeven verschillende landen. Ria Hulshof, directeur, en Karin Broens, leerkracht in het basisonderwijs, delen graag hun ervaringen.

5 Vrouw en literatuur

Janneke Holwarda, schrijfster en schrijfdocent, schreef vier romans, waarvan er een in Emmen speelt. Ze vertelt over haar eigen ontwikkeling, opgroeien in een werkmilieu en het realiseren van dromen. Ook begeleidt ze je in een klein avontuur van schrijven over een beslissend moment in je eigen leven.

6 Vrouw en creativiteit

Doe mee aan een doe-workshop in het atelier Drukdrak in het Renserpark. Gea Schippers laat je kennismaken met de bijzondere mogelijkheden van druk-kunst. Zelf maak je een leuke herinnering om mee naar huis te nemen met de typische Emmer vlinders als motief.

7 Vrouw en watermanagement

Beleef Wildlands Adventure Zoo op een andere manier achter de schermen. Simon Dost, een enthousiaste watertechnoloog, en Annemoreen Ooms van Waterleiding Maatschappij Drenthe geven een rondleiding en vertellen over de waterzuivering van de dierenbassins en alles wat er meer te weten valt over water in Wildlands.

8 Vrouw en cultuurhistorie

Met trots laten we onze Oude Dierentuin zien. Een mooi park in hartje Emmen. Het park heet nu Renserpark en is een broedplaats van kunst en cultuur met verrassend hergebruik van het Emmense 'cultureel erfgoed'. Je vindt er o.a. een dronebaan in het Americasa, de Nachtwacht in de giraf-fenstal, galerieën, ateliers en het enige Museum Contemporary Tibetan Art ter wereld. Wandel met ons mee en laat je verrassen.

Weekendarrangementen

Om er een leuk weekend weg van te maken heeft club Emmen diverse arrangementen geregeld, zoals voordelig overnachten in hotel Ten Cate (direct via het hotel te boeken o.v.v. Soroptimist), een golfdag op zondag 2 juni op de oudste en mooiste golfclub van Drenthe (de Gelpenberg) en toegang tot Wildlands Adventure Zoo op 1 en 2 juni voor slechts € 15,-! De laatste twee activiteiten zijn exclusief voor Soroptimisten en hun partner/gezin en bij inschrijving voor de Inspirada te boeken.

9 Vrouw en fotografie

Kom fotograferen in Wildlands Adventure Zoo tijdens een fotoworkshop van fotografe Nicole Holsheimer. Na een korte uitleg gaan we aan de slag. Tijdens de workshop kun je zowel genieten van de wondere wereld van Serenga, Jungola of Nortica als de mooiste plaatjes schieten. Afhankelijk van het weer vindt de fotoworkshop binnen of buiten plaats. Vergeet niet je eigen camera mee te nemen!

Het Atlas theater.

10 Vrouw en theater

Kom mee naar 'Loods 13', een theater ontwikkelplek. Loods 13 is gehuisvest in het voormalige Aziëhuis van het Renserpark, de oude dierentuin in hartje centrum. Loods 13 biedt talentontwikkeling op maat, van beginners tot toptalent. Laat je rondleiden en geniet van een flitsend optreden van de leerlingen.

Marktplaats met Grote Kerk.

Help mee dromen waar te maken van een vrouw in Kenia: doneer € 725,-

De Unie van Soroptimistclubs in Nederland, Suriname en Curaçao bestaat 90 jaar. En viert dat met een cadeau aan 90 boerinnen in Kenia door hen te helpen om een bestaan als boerin op te bouwen. Inmiddels hebben 15 clubs en enkele individuele leden een bedrag gestort en het Algemeen Fonds heeft een grote donatie gedaan. Nog 10.000 euro en het doel is bereikt, doe je mee?

Het project voor de Mwihoko Women Group in Nakuru County is verbonden met het thema 'Women Water Leadership' van SI president Mariet Verhoef. De actie ging afgelopen zomer van start en inmiddels staat de teller op € 55.545,-. Het streefbedrag is € 65.250,- en dat betekent dat we nog maar € 10.000,- nodig hebben om het doel te bereiken. De laatste 14 vrouwen staan te trappelen om mee te kunnen doen. Bespreek of jouw club € 725,- kan bijdragen voor een Keniase boering zodat we de laatste

€ 10.000,- kunnen volmaken en negentig vrouwen hun dromen kunnen laten waarmaken.

Wat maakt onze bijdrage voor verschil voor deze vrouwen in Kenia? Stel je voor... twee fictieve vrouwen die aan het programma meedoen: Kerubo en Zawadi.

Kerubo, "Als ik nu op de markt kom ben ik een ondernemer!" Haar ogen glanzen van trots. "Ik bied zelf mijn oogst aan, kan zelf mijn prijs bepalen, én daarover onderhandelen. Dat hebben we ook geleerd. Ik ben daar enorm sterk en krachtig door geworden."

"Ha, en ik heb nu mijn eigen verdienste geld om zelf in te kopen. Ik heb een bankrekening, kan zeep kopen of stof voor een nieuwe rok, om die met de vrouwen in het trainingscentrum te naaien. Of ik kan nieuwe slippers kopen..." Onze mannen zijn weer bereid om mee te werken op het land... ze zien dat er volop oogst vanaf komt. Ons gebied wordt weer leefbaar, met de kennis die we hebben geleerd aan de universiteit. Ja...heus, daar heb ik een week gezeten!" vertelt ze vol trots. "Omdat ons land zo dor is geworden, was al die kennis weg. Nu hebben we geleerd hoe we moeten zaaien, wanneer er water nodig is, wat er het beste op ons land kan groeien." Terwijl ze haar hak weer oppakt om het onkruid te verwijderen, zegt ze nog: "Ik ben nu niet meer zo eenzaam, ik heb er vrienden en 'familie' bij gekregen. En ik ben enorm trots op mijzelf, omdat ik mijn gezin gezond te eten kan geven, en we plezier met elkaar hebben op de proeftuin. Het lukt me om mijn gezin vooruit te helpen en onze gemeenschap letterlijk tot bloei te brengen. Dat gun ik mijn zusters ook."

Zawadi, een jonge, vastberaden vrouw, staat bij het land van Kerubo en vertelt hoe ze hoorde van dit programma. "Dat was op de markt. Ik kwam een vrouw tegen die bonen

verkocht. Hoe kun je in hemelsnaam bonen verbouwen op dit droge land, vroeg ik haar. Toen vertelde ze van het trainingscentrum en over grondmonsters." Ze verschuift de peuter op haar heup. "Op het testveld werd nog veel meer verkocht. Ik zag mais, zo sappig en geel dat het water me in de mond liep, okra's zonder bruine droogteplekken, en waaaaaater...een enorme tank." "Maar," vervolgt ze, "ik zag ook mannen aan het werk, bezig een soort bekken te maken om water op te vangen. Mannen die op het land werken! Onze mannen en zonen trekken naar Nairobi in de hoop daar werk en inkomen voor hun gezin te vinden. Ze zijn altijd van huis. Mijn zoon is binnenkort klaar met school, ik zal hem ook aan de stad verliezen. Het leven lijkt daar beter, maar is hard en biedt veel minder kansen dan onze mannen denken. Als ik kan leren hoe ik ons dorre land kan bewerken, kunnen we dat misschien samen onderhouden. Ik zei tegen die vrouw: Dat wil ik ook! Hoe kan ik meedoen? Wat moet ik

De Mwihoko vrouwen in Nakuru County.

daarvoor hebben of doen? Ze vertelde me dat er nu geld is om 76 vrouwen dit programma te laten volgen, dat er een wachtlijst is, tot er meer geld van donoren komt."

Het project loopt al een tijdje en breidt zich uit als een olievlek. De samenwerking en het 'leadership' krijgt ook landelijk aandacht. Asha, Soroptimist en de projectleider ter plaatse vertelt: "Door samenwerking hebben we nu elektriciteit in de huizen. Samen hebben ze de stroom vanuit het trainingscentrum doorgetrokken. Samen kunnen we een vuist maken en verandering tot stand brengen. We hebben nu ook oventjes in de huizen, mét een afvoer, zodat de ongezonde rook niet binnen blijft hangen. Weet je... dit gebied is zooooo enorm droog en de vrouwen waren alleen maar bezig met water halen. uren per dag lopen voor water uit een rivier die ook

nog eens vervuild is. Je snapt dat we dan weinig energie meer over hebben voor andere taken." Zawadi kijkt verder in de toekomst. "Ik hoor nu dat er ook bijenkorven komen. Bijen helpen om de gewassen te bestuiven en leveren honing. Ons land en wijzelf floreren bij de technieken die ons bijgebracht worden. Al die kennis was hier niet! Of niet meer ..."

**Help dromen waar maken:
Adopteer een boerin.**

Je clubbijdrage is welkom op
NL88 RABO 0148 9536 11

t.n.v. Stichting Projectenbank
Soroptimisten o.v.v:
"voor WWL Kenia van club
[clubnaam]".

De watertank.

De aanleg van een bassin.

Tekst: Simone Lensink
Foto: Karin van de Kar

PIANISTE ALIYA ISKHAKOVA STUDEERT IN NEDERLAND DANKZIJ VROUWENSTUDIEFONDS

‘Beethoven bleef altijd zijn eigen weg volgen. Daar herken ik mezelf in’

Hoewel haar ouders dat eigenlijk niet zagen zitten, begon de Russische Aliya Iskhakova op haar zevende met pianospelen. Toen ze vier jaar was, stond ze op school al op het podium te genieten van alle aandacht die ze kreeg als ze zong of in een toneelstukje speelde. De muziekdocent op de kleuterschool was haar grote voorbeeld en omdat zij altijd piano speelde, was dat ook Aliya’s grote wens.

nmiddels doet ze haar tweede master aan het Conservatorium van Amsterdam, na een studie in haar geboorteland Rusland en een eerste master aan het Conservatorium van Rotterdam. Haar studie in Nederland is mede mogelijk gemaakt door het Vrouwenstudiefonds Soroptimist, dat vrouwen en meisjes uit Oost-Europa financieel bijstaat tijdens een opleiding in Nederland. Zij is voorgedragen door club Delft, die ook een optreden van haar heeft georganiseerd in Het Meisjeshuis in Delft.

Aliya: “Ik begon met pianospelen voor mezelf. Het besef dat ik hier ook mijn beroep van kon maken, kwam pas toen ik een jaar of twaalf was. Ik had een hele strenge pianouf, die me zelden complimenten gaf. Maar ik had besloten dat ik naar een muziekoopleiding wilde, dus ik heb me daar niet zoveel van aangetrokken. Op mijn veertiende ben ik naar musical college gegaan. Mijn ouders waren nog steeds niet enthousiast. Ze zagen niet voor zich hoe ik met muziek mijn geld zou kunnen verdienen. Uiteindelijk heb ik ze ervan kunnen overtuigen dat dit was wat ik wilde en hebben ze me de vrijheid gegeven om mijn eigen keuze te maken.”

Liefde voor muziek

“Ik was altijd met muziek bezig, maar pas toen ik een jaar of 13 was realiseerde ik me hoe groot mijn liefde voor muziek was. Ik deed mee aan een concours en faalde omdat ik de basis gewoon niet op orde had. Ik vond dat zo’n vreselijke ontdekking dat ik vanaf dat moment keihard ben gaan studeren. Ik luisterde alleen nog maar naar klassieke radiozenders, leende boeken bij de bibliotheek en ben écht gaan studeren. Eenmaal op musical college werd dat gemakkelijker omdat daar iedereen met muziek bezig is. Daar werden we geïnspireerd door de docenten en door elkaar.” Na vier jaar musical college stroomde Aliya in 2010 door naar het Conservatorium van Kazan. In 2015 studeerde ze met lof af. In hetzelfde jaar kreeg ze een Holland-beurs en begon met haar master in Rotterdam. “Toen ik klaar was met het conservatorium, had ik het gevoel dat het nog niet genoeg was. In mijn laatste jaar deed ik mee aan een pianocompetitie in Parijs en daar kwam ik in contact met internationale studenten. Dat heeft mijn ogen geopend. Ik hoorde hun verhalen en werd enthousiast. Maar hoe pak je zo iets aan? Ik sprak alleen Russisch en was nog nooit in het buitenland geweest. Maar het idee liet me niet meer los.”

Auditie in Rotterdam

Terug in Rusland bleek de inschrijving voor de meeste opleidingen al gesloten, alleen in Nederland had Aliya nog een kans. “Ik dacht oké, ik weet niets over Nederland maar wat geeft het? Ik ben naar Rotterdam gereisd voor de auditie, werd aangenomen en bleek in aanmerking te komen voor een beurs. Toen heb ik de knoop doorgehakt. Ik kende hier niemand, dus het was best spannend. Ook voor mijn ouders, die hun enige dochter zagen vertrekken. Gelukkig kwam ik in Rotterdam al snel mensen tegen die bereid waren om me te helpen. Zo vond ik onderdak, een baantje. Telkens als ik tegen problemen aanliep, bleek dat de hulp al onderweg was.”

In de twee jaar in Rotterdam heeft Aliya veel geleerd, maar ze had het gevoel dat er nog meer uit te halen was. Daarom koos ze voor een tweede master in Amsterdam. Die rondt ze in mei af. “Ik vond het leuk om weer een nieuwe stad te leren kennen. Er is zoveel cultuur in Amsterdam. Ik heb het gevoel dat ik in Rotterdam vooral met psychologie bezig ben geweest. In Rusland is de manier van lesgeven zo anders. Het is hard, je krijgt vooral te horen wat je niet goed doet. In Rotterdam heb ik geleerd dat ik op mezelf

kan vertrouwen, dat ik dingen mag uitproberen en dat ik niet zo verlegen hoeft te zijn. In Amsterdam richt ik me nu op het bouwen aan mijn carrière. Haar ambitie is om vooral veel te gaan spelen. “Ik heb geleerd dat ik niet bang hoeft te zijn voor mijn dromen. Ik heb de afgelopen jaren in Nederland al zoveel bereikt. Door zelf stappen te zetten en doordat ik mensen op mijn pad vond die me verder konden helpen. Zoals de Soroptimisten. Die kende ik nog niet, maar het feit dat ik deze beurs heb gekregen is natuurlijk geweldig. Dat was voor mij weer een duwtje in de goede richting.”

“Mijn favoriete componist? Beethoven! Eigenlijk vooral omdat ik mezelf herken

in zijn persoonlijkheid. Hij heeft een sterk karakter en heeft in z’n leven heel wat moeilijkheden gekend. Maar hij is

altijd zijn eigen weg blijven volgen. Net als ik. Ik hoor dat terug in zijn muziek. Ik denk dat het me daarom zo raakt.”

Vrouwenstudiefonds Soroptimist

Het Vrouwenstudiefonds Soroptimist ondersteunt vrouwen en meisjes uit landen in oostelijk Europa die in Nederland een vervolgoopleiding willen volgen. Het fonds spant zich bovendien in om hen in contact te brengen met Soroptimistclubs in de buurt of Soroptimisten die kunnen helpen. De beoordeling van de aanvragen en de toekenning van de beurzen is in handen van het bestuur van het Fonds. Aanvragen moeten worden ondersteund door een Soroptimistclub die daarmee tevens verantwoordelijk wordt voor een goede besteding van het geld. Het Fonds is afhankelijk van bijdragen van derden en heeft een ANBI-status. Wil je met jouw club bijdragen? Kijk voor meer informatie ook op de website. Het fonds is te bereiken via: womeneducationfund@soroptimist.nl.

CROWDFUNDING, EEN DIGITALE COLLECTEBUS

Tekst: Jacqueline Visser, Jetty Slagter en
Joke van der Sluis van club Almere

Hoe club Almere vanuit 'de luie stoel' succesvol geld inzamelt voor AFRIPADS

Club Almere startte in september met een eigentijdse manier van geld inzamelen: online crowdfunding. Het was een doorslaand succes en daarom delen ze hieronder graag hun ervaringen. Op de clubpagina staat een uitgebreidere versie van dit artikel met tips voor andere clubs die crowdfunding overwegen.

AFRIPADS leek ons een uitstekend doel om ervaring op te doen met crowdfunding, omdat een schoolmeisje in Malawi al met een donatie van € 5,- een heel jaar naar school kan, ook als ze ongesteld is. Een kleine bijdrage helpt dus direct. Dat geeft donateurs een goed gevoel. Crowdfunding maakt gebruik van een bestaande website (of platform) waarop het doel beschreven kan worden en mensen online kunnen doneren. Het platform levert de technologie en de beveiliging van de donaties voor online inzamelingsacties. Na een onderzoeksfase hebben we gekozen voor GoFundMe vanwege de lage kosten en omdat er geen verplichting geldt om het streefbedrag te halen. Voor Nederland berekent GoFundMe aan kosten 2,9% van het opgehaalde bedrag en

€ 0,25 per donatie. De inzet van online crowdfunding biedt nieuwe mogelijkheden. Het potentiële bereik is enorm, want vanaf de website van GoFundMe kan een campagne eenvoudig worden gedeeld en geliked. Hoe meer donaties en hoe vaker de campagne wordt gedeeld, hoe groter de kans dat jouw campagne prominent in beeld komt bij de populairste inzamelingsacties op de startpagina van de website. Op deze manier kun je ook werken aan awareness en je donateurs het project laten volgen door updates te sturen.

Hobbels

Ging alles dan vanzelf? Nee, dat kunnen we niet zeggen. We begonnen op tijd met het aanmaken van onze pagina op de website. Al snel bleek dat deze aanmaakdatum prominent in beeld kwam als startdatum van de campagne. Maar die zou pas ruim twee maanden later écht online gaan. Uit overleg met de Helpdesk bleek dat het niet mogelijk was om een datum aan te maken die in de toekomst ligt. Gevolg was dat we regelmatig moesten mailen met de Helpdesk om de datum weer te laten aanpassen.

Het is natuurlijk de bedoeling dat de donaties uiteindelijk overgemaakt worden naar het goede doel. Dit bleek een nieuwe hobbel op te leveren. Er moest een begunstigde worden benoemd en geaccepteerd door GoFundMe.

Dat ging niet zonder slag of stoot, we moesten een BTW-verklaring overleggen en konden die niet zo 1-2-3 vinden. In eerste instantie werd onze penningmeester niet als begunstigde geaccepteerd en wij konden er niet goed achter komen waarom niet. Uiteindelijk is het wel gelukt om onze penningmeester als begunstigde te benoemen - als privé persoon - en daaraan gekoppeld de bankrekening van de club. Daarna liep de financiële afwikkeling als een zonnetje. Les hieruit is dat het accepteren van de begunstigde iets is om mee te beginnen en niet lopende het proces nog te doen.

Hulp uit onverwachte hoek

Enkele dagen na de start van onze campagne werden we benaderd door Marjolein Aalbers, werkzaam bij OmnicPublicRelationsGroup, onder meer voor GoFundMe. Zij had onze campagne gezien en wilde deze graag bij een aantal media op de kaart zetten om zo voor nog meer donaties te zorgen.

gen. Na telefonisch contact bleek dit om gratis PR te gaan, betaald door GoFundMe, die graag meer bekendheid wil krijgen in Europa. Haar inzet en bemoeienis hebben geresulteerd in een geweldig artikel in De Gooi & Eemlander op 17-10-2018 over AFRIPADS Malawi én het Sorooptimisme. Deze krant heeft een oplage van 18.045 exemplaren en een gemiddeld bereik van 62.000 lezers per uitgave. Een cadeautje.

Awareness

Het kiezen van een buitenlands platform heeft ons bereik vergroot, maar het proces ingewikkelder gemaakt. Gelukkig is alles uiteindelijk opgelost en is het meer dan de moeite waard geweest. Vrijwel iedereen beschikt tegenwoordig over internet en dat maakt online doneren vanuit de luie stoel heel gemakkelijk. Crowdfunding biedt mogelijkheden om te werken aan awareness. We moeten er nog goed over nadenken hoe we daar meer uit kunnen halen. Het zou kunnen door de

donateurs steeds van nieuwe informatie te voorzien en ze als het ware mee te nemen naar het project en de resultaten die er worden bereikt. Het vergroot de betrokkenheid bij het doel, zonder dat er meteen geld nodig is. Het delen van verhalen via deze manier van inzamelen is een mooie bijkomstigheid. Dankzij onze crowdfunding én de geweldige bijdrage van € 2.500,- van de Stichting Algemeen Fonds kregen de eerste 1000 schoolmeisjes in Malawi in februari 2019 een pakje AFRIPADS! Zij kunnen dan ook tijdens hun menstruatie gewoon naar school. Onze crowdfunding loopt nog door tot 28 mei 2019, Menstrual Hygiene Day. Donaties zijn van harte welkom: www.gofundme.com/sanitary-pads-for-girls-in-malawi

Je kunt ook helpen door de actie zoveel mogelijk te delen op sociale media. Dat kan via Facebook, LinkedIn, Whatsapp, mail etc. We willen niet alleen geld inzamelen, maar ook de awareness vergroten over de situatie van Afrikaanse vrouwen.

Hoe werkt het?

Door op www.GoFundMe.com naar ons project te gaan kan iedereen, overal ter wereld, een donatie doen aan AFRIPADS Malawi. Het doneren gaat in de volgende stappen:

1. Ga naar het project 'Afripads voor Malawi' op GoFundMe via deze link: <https://www.gofundme.com/sanitary-pads-for-girls-in-malawi> (of zoek op: club Almere)
2. Klik op 'nu doneren'.
3. Voer het bedrag in dat je wilt doneren. Evt. kan je nog iets doneren voor bijdrage aan de platformkosten (je kunt hier ook € 0,- invullen).
4. Vul je gegevens in: naam, adres, land, postcode, woonplaats (dit zijn verplichte gegevens, die je niet leeg kunt laten).
5. Voer je creditcardgegevens en cvc-code in. Ook daar je adres en woonplaats invullen.
6. Klik op 'betaal'.
7. Deel de actie op Facebook of Twitter. Hierdoor kan het aantal donaties verdrievoudigen.

Movie&More Ede brengt donatie van € 16.475,- op voor School for Justice

In Nepal en India kunnen voormalige kindprostituees een nieuwe richting aan hun leven geven dankzij de recordopbrengst van € 16.475,- van club Ede. Op 5 maart kwamen bijna 700 filmliefhebbers – inclusief de Edese wethouders Hester Veltman en Willemien Vreugdenhil en leden van het Uniebestuur - naar Pathé Ede voor de 13e editie van Movie & More.

Harriët Aans, freedom fighter van Free a Girl Foundation, bedankte namens de uit de prostitutie bevrijde meisjes de Soroptimisten, bezoekers en sponsors die samen dit bedrag bijeen hebben gebracht. De gekozen film – de Nederlandse voorpremière van *The Basis of Sex* over de Amerikaanse juriste Ruth Bader Ginsburg – sloot wonderwel aan bij het goede doel: Empowerment van vrouwen en meisjes. Met deze opbrengst heeft club Ede een substantiële bijdrage geleverd aan het gezamenlijke meerjarige project School for Justice, van Free a Girl in samenwerking met Nederlandse

Soroptimistclubs in India en Nepal. School for Justice leidt meisjes die bevrijd zijn uit de kinderprostitutie, op tot advocaat, rechter, politievrouw, journalist of sociaal werker. Het project is een stap naar verbetering van de rechten van de vrouw in die landen. Qua opbrengst en bezoekersaantallen is dit in elk geval de meest succesvolle editie tot nu toe geweest. Een derde van de 700 bezoekers nam deel aan het buffet dat deels werd gesponsord door Food of Cultures uit Wageningen. Club Ede bedankt alle 65 sponsors inclusief hoofdsponsor Van Veen Advocaten en het Algemeen Fonds van onze Unie.

Jacqueline Kronenburg
club Ede

UNESCO

Building peace in the minds of men and women

Tekst: Helma Coolman

Leerstoel Felisa Tibbitts krijgt predikaat Unesco

De Carla Atzema Leerstoel voor Mensenrechteneducatie, bezet door Felisa Tibbitts, krijgt het predikaat 'UNESCO leerstoel voor Hoger Onderwijs in Mensenrechten' aan de Utrecht Universiteit. Daarmee krijgt de leerstoel internationaal aanzien en dat opent deuren voor internationale samenwerking en kennisuitwisseling.

Felisa Tibbitts is heel blij met dit predikaat, ook al is het uitsluitend een titel en zijn er geen verdere financiële of facilitaire voordelen aan verbonden. "Ik ben dolblij dat ik tot deze UNESCO leerstoel ben benoemd," zegt Felisa. "Dit stelt mij in staat om de internationale dimensie van mijn onderzoek naar mensenrechten en hoger onderwijs te versterken. Het is een uitdagende tijd voor het hoger onderwijs in verschillende delen van de wereld, nu de instellingen worstelen met kwesties van toegankelijkheid en inclusiviteit."

De UNESCO leerstoel is onderdeel van het UNITWIN/UNESCO Chairs programma, dat startte in 1992 en inmiddels meer dan 700 instellingen in 116 landen omvat. Het doel van deze samenwerking is om internationale samenwerking tussen instellingen voor hoger onderwijs te bevorderen door kennis uit te wisselen met betrekking tot mensenrechteneducatie over zaken als het opleiden van docenten, maatschappelijk werkers en psychologen. Maar ook om breed wetenschappelijk onderzoek te doen naar het effect van

mensenrechteneducatie en te komen tot best practices. Ook maakt dit programma zich sterk om de kennis over mensenrechteneducatie binnen en buiten de academische wereld te vergroten. Felisa heeft inmiddels contacten gelegd met collega's in Nederland, Zuid-Afrika en de Verenigde Staten. "Ik hoop op deze manier wegen te vinden om de academische kennis over non-discriminatie, historische verantwoordelijkheid, inclusie en diversiteit uit te bouwen." Dat laatste wil Felisa overigens ook graag doen met ons, de leden van de Unie van Soroptimistclubs. "Niet alleen via publicaties als deze maar ook persoonlijk. Schroom daarom niet me te schrijven of te mailen met jullie vragen en suggesties inzake mensenrechteneducatie". Felisa is bereikbaar via f.l.tibbitts@uu.nl.

De Carla Atzema-Looman Leerstoel in Mensenrechteneducatie met bijzondere aandacht voor vrouwenrechten is de eerste leerstoel in dit onderwerp in Nederland. Hij is geïnitieerd en gefinancierd door het Algemeen Fonds, een zelfstandige stichting binnen de Unie van Soroptimistclubs in Nederland, Suriname en Curaçao. Er is een nauwe samenwerking met het University College Roosevelt in Middelburg.

Op bezoek bij

de zusters in Japan

Tekst en foto's: Ineke Jungschleger

Cultuurverschillen en gastvrijheid bij de Soroptimisten in het Verre Oosten

Soroptimisten in kimono: dat hadden we niet verwacht toen we op 10 november onder leiding van Emiko Kannan op het vliegtuig naar Tokio stapten. Geen idee dat ook werkende vrouwen in Japan hun gasten ontvangen in deze traditionele dracht. Na twee weken reizen over het eiland en ontmoetingen met vijf Japanse Soroptimistclubs, vonden we het heel gewoon om Soroptimisten in deze prachtige dracht de hand te schudden. Soms zagen we enkelen van hen de volgende dag nog terug in westerse kleding en dan viel het op hoeveel mooier zij er uitzagen in kimono...

Emiko Kannan, lid van de club Amsterdam-Amstel, kwam op het idee om voor Nederlandse Soroptimisten een reis te organiseren naar haar geboorteland Japan. Emiko (67) leerde als verpleegster in een ziekenhuis in de havenstad Osaka een Nederlandse zeeman kennen en deze patiënt zou de reden worden van haar verhuizing naar Nederland. Met haar Nederlandse echtgenoot kreeg zij twee zoons. Tot enkele jaren geleden werkte zij als hoofd van de Japanse kleuterschool in Amstelveen, een school waarvan zij een van de oprichters was.

Als reisleidster een groep door Japan loodsen had Emiko niet eerder gedaan maar vanaf de eerste dag volgde de groep van zeventien – 13 Soroptimisten uit verschillende delen van het land en vijf echtgenoten – de instructies van de kordate kleine Japanse maar al te graag op. In hoog tempo liepen we door gigantische stations achter de stok met de gele en blauwe linten aan naar de volgende trein die ons bracht naar tempels, tuinen, musea, gedenkplaatsen. We reisden vooral met de hogesnelheidstrein waarvoor Emiko vooraf de

Onze reisleidster Emiko Kannan van club Amsterdam-Amstel

plaatsen had gereserveerd en we leerden van haar hoe je op de perrons in het vak moet gaan staan met de letter die correspondeert met de letter op je kaartje, want dan kom je meteen in de

juiste wagon. Niet op een kluitje, maar keurig in de rij die aangegeven wordt door geschilderde witte voetjes binnen witte lijnen op de grond.

Van Tokio reisden we naar het zuiden, via Nagoya, Osaka, Kyoto naar Nagasaki. Vanuit de trein verbaasden we ons erover hoe zelfs de kleinste lapjes grond tussen gebouwen en wegen benut werden om groente op te verbouwen. In de steden zagen we vanuit de hoge gebouwen soms een restje laagbouw: een paar oude pannendaken, wat boompjes eromheen, een klein oud tempelcomplex ingeklemd tussen torenflats. Emiko had de reis heel goed voorbereid en van de hoogtepunten die je op een toeristische reis door Japan kunt zien, misten we er niet een. In dat op zichzelf al goedgevulde schema had zij vijf ontmoetingen met Soroptimistclubs ingepland. De eerste avond, meteen na aankomst in Tokio, werden we voor het restaurant van ons logeeraadres opgewacht door vijf Soroptimisten. Omdat we verdeeld werden over verschillende tafels in het grote, lawaaiige restaurant en slechts twee van hen Engels spraken, verliep deze eerste ontmoeting wat moeizaam. Gelukkig waren de omstandigheden voor ontmoetingen

in de vier volgende steden gunstiger, al waren ook daar de Soroptimisten met wie je Engels kon spreken zeldzaam.

In Osaka-Nanryo bezochten we een bejaardenhuis waar Soroptimisten vrijwilligerswerk doen. De Soroptimisten van club Osaka ontvingen ons wederom in prachtige kimono's. De presidente heette ons welkom en nodigde ons uit voor een theeceremonie, in een kleine klassiek ingerichte Japanse ruimte waar we in een geleende kimono op onze knieën op de matten zittend leerden hoe de thee volgens de oude regels wordt bereid en gedronken. Daarna werden we rondgeleid door het huis, dat weinig verschilde van een Nederlands verzorgings- en verpleeghuis.

Later vertelde Emiko dat de vrouw die de theeceremonie leidde een prijs gekregen heeft vanuit Amerika (de Japanse clubs vallen onder de Amerikaanse Unie van Soroptimistclubs) voor het werk dat zij met steun van club Osaka deed om seksuele voorlichting voor meisjes van de grond te krijgen. Haar dochter, die gynaecoloog is, kreeg op haar spreekuur veel wanhopige tiener-

Hier moet je staan op het perron.

De Soroptimisten in Japan ontvingen ons in kimono.

meisjes die per ongeluk zwanger werden. Nu wordt op middelbare scholen in Osaka seksuele voorlichting gegeven. Alleen aan meisjes. Voor jongens vindt men dit in Japan nog steeds niet nodig, voegt Emiko er met een verlegen glimlach aan toe.

Veel dingen die we tegenkwamen bij onze ontmoetingen met de Japanse Soroptimisten leidden tot vragen die niet meteen beantwoord konden worden maar pas later, door uitleg van Emiko. Bij club Nagasaki, bijvoorbeeld, is een van de leden oprichtster en eigenares van kinderdagverblijven voor 400 kinderen. Zij is achter in de zestig en er is ook een voormalige werknemster van haar aanwezig, van begin dertig. Voormalig, want deze kinderleidster is kort geleden opgehouden met werken omdat zij trouwde. Dat hoort zo in Japan. Dit wordt verteld in een paar woorden Engels en we blijven zitten met de vraag waar dan die 400 kinderen voor de dagverblijven vandaan komen. Emiko legt later uit dat de Japanse maatschappij nog zeer traditioneel is

en getrouwde vrouwen officieel niet buitenshuis horen te werken maar dat de hedendaagse werkelijkheid is dat een woning voor een jong stel niet te betalen is van één salaris. Door de noodzaak om te werken én kinderen te krijgen, komt er langzaam verandering in de ondergeschikte positie van de Japanse vrouw. Aan tafel met club Nagasaki (42 leden waarvan 17 aanwezig) werd ons – via Emiko- gevraagd wat het percentage vrouwen in onze volksvertegenwoordiging is. Dat is zeker een derde in de Eerste en Tweede Kamer samen. Op dit antwoord, vertaald door Emiko, volgt een spontaan applaus van de Soroptimisten van Nagasaki.

Mocht je ook in de gelegenheid zijn een zusterclub in het buitenland te bezoeken en wil je daarover vertellen? Schrijf een artikel en vergeet niet een paar leuke foto's te maken. Stuur je bijdrage naar redactie@soroptimist.nl en wij zorgen voor een plaatsje in De Soroptimist.

CLUB HAARLEM NEEMT INITIATIEF MET LESPAKKET EN PRIJS

De Gouden S.T.E.M.: een wisseltrofee mensenrechteneducatie voor VMBO

Club Haarlem e.o. heeft een eigen mensenrechteneducatieproject in het leven geroepen, geïnitieerd door Joke ten Cate. Club Haarlem is de club van wijlen Carla Atzema-Looman, die haar bezit heeft nagelaten aan het Algemeen Fonds. Uit die nalatenschap wordt onder meer de leerstoel Mensenrechteneducatie gefinancierd, die wordt vervuld door Felisa Tibbitts.

De gouden trofee wordt op 21 mei uitgereikt aan de VMBO-leerling met de beste presentatie over mensenrechten. De competitie wordt gehouden op twee regionale VMBO-scholen: het Technisch College Velsen en het Maritiem College IJmuiden die beide een mensenrechtenproject doen. Voor Joke hoefde dat goud er niet zo bij, maar ze snapt dat 'goud' een aansprekend begrip is voor de doelgroep. Ook al gaat het deze keer niet om het stapelen van geld, maar om het verspreiden van kennis.

Joke ten Kate

Op een levendige clubavond in december werden de leden bijgepraat over hun mensenrechteneducatieproject met de naam S.T.E.M., een afkorting van Soroptimist Trofee Educatie Mensenrechten. Een ideaal moment voor een interview met Joke en een van haar projectcollega's Annemieke Stenvers.

Hoe begint zoiets? Joke realiseerde zich op een dag, wandelend door een Italiaans dorpje, dat er in Nederland maar weinig prijzen bestaan voor VMBO leerlingen. Als arts Jeugdgezondheid was ze altijd al geboeid door die leeftijdscategorie en zo kwam ze op het idee deze VMBO-leerlingen in het zonnetje te zetten door ze uit te dagen voor een prijs op het gebied van mensenrechten. Daar moet dan wel uitvoerig ruchtbaarheid aan gegeven worden. Dat daarmee ook het Soroptimisme extra belangstelling krijgt, is zeker ook een gewenst resultaat.

Stappenplannen

Haar idee moest even landen in de club, maar toen het bestuur haar vervolgens voorstelde om een concreet plan te maken en een projectgroep te formeren, ging ze aan de slag. Het zelf kunnen samenstellen van de projectgroep blijkt goed uit te pakken: zo

De ontwerper van de S.T.E.M. trofee: Anna van der Meer

is Annemieke een ster in het brieven schrijven, een ander is steengoed in het opstellen van stappenplannen en tijdlijnen. Niet alleen het enthousiasme, maar ook de combinatie van diverse vaardigheden leidt ertoe dat er nu, ruim een jaar na de start van de eerste besprekingen, een concreet plan ligt met een draaiboek dat in maart zijn beslag krijgt.

Het project Mensenrechten speelt zich af op twee VMBO-scholen. Zijn dit niet vooral jongensscholen en kan dat wel met de doelen van onze Unie? Joke en Annemieke vinden die voor-

keur voor de rechten van vrouwen en meisjes maar een keurslijf waar in dit geval aan voorbij gegaan wordt. Via het netwerk van Annemieke werd een enthousiaste docent maatschappijwetenschappen gevonden, werkzaam op deze scholen, met een al even enthousiaste directeur. De projectgroep bestudeerde een aantal artikelen over mensenrechten, formuleerde vervolgens een vijftal kinderrechten waarop ze de aandacht gevestigd wilde zien, en gaven dit door aan de docent:

- het recht op gelijke behandeling
- het recht om iemand te zijn
- het recht op privacy
- het recht op een eigen mening en op inspraak
- het recht op veiligheid en bescherming

Het lespakket Mensenrechten bestaat uit drie onderdelen, die samen één lesblok beslaan. Onderdeel A bestaat uit het bestuderen van mensenrechten onder leiding van de docent, is verplicht voor alle betrokken leerlingen en wordt getoetst voor het eindexamen. De docent stelt de feitelijke inhoud van het lespakket samen. De leerlingen worden in kleine groepjes verdeeld, elk groepje kiest een van de genoemde mensenrechten. Onderdeel B is optioneel. Bij dit onderdeel moet elk groepje een actie voor een goed doel opzetten, dat kan in binnen- en buitenland zijn. De actie kan gericht zijn op het genereren van geld om de kennis van mensenrechten te stimuleren, of op acties gericht op meer kennis van mensenrechten, de verdediging van mensenrechten, denk aan Amnesty, etc. Onderdeel C is het houden van een presentatie over dit actieplan.

Oorkonde

De presentatie is op het eindfeest op 21 mei. De docent draagt 5 á 6 groepjes voor aan de jury, deze beoordeelt de presentaties en kiest vervolgens een winnaar. De jury bestaat uit Joke als initiatiefnemer, Hanna de Bruin als voorzitter van de club, verder de directeur van beide scholen, een raadslid namens Velsen Lokaal, en Silke Vogelsang, promovenda bij Felisa Tibbitts. Zij stelt samen met Hanna de Bruin de criteria op waarmee de jury een beoordeling kan maken. De prijs is de Gouden S.T.E.M., een wisseltrofee in de vorm van een S van Soroptimist en blijft op school. De S ziet er uit als een trap omhoog, daarna kom je bij drie huisjes: thuis, school en maatschappij. Het ontwerp is van clublid Anna van der Meer. Daarnaast krijgen de winnaars een persoonlijke oorkonde. Bij de prijs hoort een bescheiden potje met geld, waarmee het groepje van het winnende project een start kan maken met de uitvoering. De aanloopkosten van dit jaar zijn grotendeels gedekt door de toekenning van een bedrag door ons Algemeen Fonds.

Het project met de Gouden S.T.E.M. is een pilot om ervaring op te doen met mensenrechteneducatie, met de

bedoeling het lespakket en het evenement ook bij andere scholen uit te rollen. Andere Soroptimistclubs kunnen daar een belangrijke rol in spelen. Voor dit project krijgt de club van Felisa veel steun. Dit project bevat zoveel creativiteit, zoveel goed afgewogen stappen, voor de korte en de langere termijn, een zwaan-kleef-aan-effect kan haast niet uitblijven.

Ben je geïnteresseerd of wil je meer weten? Mail Joke ten Kate via: joomketenkate@gmail.com.

De redactie van De Soroptimist wordt gevormd door een aantal actieve Soroptimisten met in de meeste gevallen een journalistieke achtergrond. Een kern van vaste redacteuren wordt omringd door een flexibele schil van anderen, die graag bereid zijn in te springen als we handen tekort komen. Dit jaar nemen twee van onze langst meewerkende collega's afscheid van ons blad. Jarenlang hebben jullie als lezers hun bijdragen als vanzelfsprekend gelezen. Nu zij afscheid nemen willen zij graag een keer vertellen over hun betrokkenheid en werkwijze.

HELEEN VAN DER SLUYS, CLUB DEN HELDER 'DE RAZENDE BOL'

‘Vrede en veiligheid bereik je niet door muren te bouwen, maar door deuren te openen’

Bovenstaande uitspraak van de Finse staatsman Urho Kekkonen, graag geciteerd door voormalig hoofdredacteur Fridie van Loon, heb ik gekozen als kop boven mijn afscheidsverhaal.

Ongeveer twee jaar na de inauguratie van mijn club en ook van mij (juni 1993) reageerde ik op de Uniebestuur-vacature ‘assessor PR en Buitenland’. Na een gesprek met Marjet Glasz, de toenmalige president, was het snel beklonken. Er ging een wereld open: de contacten in en via het Uniebestuur, in binnen- en buitenland, maakten van mij in korte tijd een volbloed Soroptimist, zo vond ik zelf. Na mijn UB-periode kreeg De Soroptimist een ongekende schwung door de aanpak van Fridie van Loon. Ik liet Fridie weten dat ik graag voor dit fraaie blad zou schrijven. Heb uiterst plezierig met haar samengewerkt, maar in december 2013 liet Fridie weten dat het na vier jaar hoofdredacteurschap tijd was het stokje door te geven. Van de toenmalige redactie is Coosje Hoekstra er nog. Ally de Vries en ik nemen afscheid tijdens de redactievergadering op 5 april. Het spreekt haast vanzelf dat ik met mijn achtergrond graag meewerkte aan De Soroptimist. Ik was jaren freelance journalist voor drie dagbladen, was commu-

nicatieadviseur bij twee gemeenten en van 1988 tot eind 1994 hoofd voorlichting en pr bij de gemeente Den Helder. Na mijn pensionering werkte ik voor de plaatselijke krant in Den Helder en met een eigen communicatie adviesbureau voor het Rijksmonument voormalige Rijkswerf Willemsoord.

Voor De Soroptimist heb ik tot en met 2018 de meest uitlopende vrouwen geïnterviewd met hun zeer diverse persoonlijkheden, beroepen en persoonlijke omstandigheden. Het waren interviews die mij persoonlijk raakten door het vanzelfsprekende wederzijdse vertrouwen, de openheid, de spontaneïteit en de hartelijkheid. Onvergetelijk. Ook leverde ik voor het blad graag impressies van de landelijke vergaderingen, mede omdat ik er altijd vrouwen tegenkwam met wie ik plezierig samenwerkte als assessor in verschillende commissies, zoals Ally de Vries (club Zeist) en Coosje Hoekstra (club Emmen).

Nu ik afscheid neem kijk ik op het werk voor De Soroptimist met veel plezier en voldoening terug. Ik dank jullie wel Fridie, Coosje en Ally en niet te vergeten de fotografen Karin van der Kar en Janita Sassen voor jullie rake foto's. Helma Coolman (hoofdredacteur na Fridie) dank ik voor haar vertrouwen en de inspirerende manier waarop ze De Soroptimist op koers hield.

ALLY DE VRIES, CLUB ZEIST E.O.

‘We zijn met recht een veelzijdige wereldorganisatie...’

Als je mij vraagt wat ik in het Soroptimisme bewonder, dan noem ik zonder aarzelen vrij snel het internationale karakter. Hoe belangrijk dit was -en nog steeds is!- werd mij weer duidelijk toen ik vorig jaar uitzocht welke goede doelen wij waarom kozen. En nog steeds kiezen.

Bovendien was het voor mij een belangrijke basis voor mijn entree als communicatie-deskundige in het Uniebestuur in 2009. En het paste meteen goed bij het Europese Congres in Amsterdam in dat jaar. Ik bleef in het UB tot en met het Europese Congres in Berlijn in 2013. In totaal vier en een half jaar. Ik kreeg een speciale functie als tweede vicepresident. Zowel president Akke Timmermans als vicepresident Marianne van den Harten hadden een drukke baan en ik als gepensioneerde kon hen als dat nodig was vervangen. Dat gold ook bij hun opvolgster Anna Kuiper. Voor het blad was dit óók van belang, want door die (en andere) congressen was je ook buiten de grenzen geen onbekende.

Het begin: 1948

Dat wij als Soroptimisten een stem hebben bij de Verenigde Naties (VN) zag ik bevestigd bij onze keuze van goede doelen. Het belang van die stem kreeg vorm bij de vastlegging van gelijkberechtiging door en bij de VN in 1948: er werd een speciale erkenning van Soroptimist International (SI) aan gekoppeld: de status van non-gouvernementele organisatie. Voor Nederlandse vrouwen

gebeurde er in dat jaar nóg iets speciaals. Want onze koningin Juliana hield toen een toespraak voor de VN waarin ze niet alleen de gelijkberechtiging

onze speciale afgevaardigde van 2009. Zij bepleitte toen in oktober bij de VN het belang van sport en bewegen in relatie tot het slechten van grenzen, samenwerking, wij-gevoel.... Trouwens ook later gaven we in De Soroptimist regelmatig ruimte aan deze specifieke vertegenwoordiging naar en bij de VN. De Nederlandse Vrouwen Raad (NVR) coördineert deze uitzendingen.

NGO-status ook in Europa

De NGO-status gaat trouwens eveneens in Europa op voor SI/E. Dat geldt ook in relatie tot later ontstane organisaties als UNESCO, ECOSOC, UNICEF, WHO en ILO. Hun steun en inbreng is niet zelden van belang bij projecten. Zo werd ‘Syrië Back to School’ gesteund door UNICEF. En ons huidige project ‘My Book Buddy’ wordt in en met SI/E opgezet en uitgevoerd. ‘Verborgene Schatten’ was een Nederlands project, dat we met het UAF opzetten

van vrouwen met klem ondersteunde, maar ze kreeg bovendien voor elkaar dat aan onze jaarlijkse Koninkrijksdelegatie naar de algemene vergadering van de VN altijd een vrouw met een eigen boodschap deelneemt. We schonken hier aandacht aan in ons vernieuwde blad, in een interview met

en vorm gaven. Maar door de samenwerking van de doelgroep natuurlijk zeer meertalig en internationaal. Onze ‘School for Justice’ sluit daarbij, hoewel anders, goed aan. Schrijven voor het blad bleef door dit alles dan ook boeiend.

Leesactie voor My Book Buddy geeft invulling aan de drie A's

Club Beneden Maas organiseerde in oktober 2017 en oktober 2018 twee leesevenementen ten bate van My Book Buddy. Daarmee brachten we in Maasland € 12.813,70 en in Vlaardingen € 2.669,- bijeen. Met deze opbrengst kunnen scholen in Kisumu en Masogo in Kenya hun leesonderwijs op een aantrekkelijke en doelmatige manier invullen. Plezier beleven aan lezen staat voorop!

Club Beneden Maas heeft het project My Book Buddy met enthousiasme omarmd en we hebben de mogelijkheden voor fondsenwerving zorgvuldig uitgewerkt en uitgevoerd. In Maasland heeft Cora van der Windt de organisatie opgepakt en zij wist behalve een basisschool en een zorgcentrum het hele dorp te bewegen om leerlingen van de Protestants Christelijke basisschool 'De Groene Oase' te sponsoren. Leerlingen lazen elkaar voor maar zorgden ook voor mooie voorleesbijeenkomsten in zorgcentrum De Singelhof. Het was voor zowel de leerlingen als de ouders een waardevolle ontmoeting. Daarbij is het niet gebleven... Meerdere maatschappelijke organisaties zoals de diaconie en Stichting Sport en Spel raakten betrokken. Dit alles heeft geleid tot een zeer succesvolle actie waarbij het heel prettig samenwerken was. Intussen trof in Vlaardingen-Holy Angeline Waltman alle voorbereidingen voor een zelfde leesactie met medewerking van de groepen 1 t/m 8 van Katholieke Basisschool De Hoeksteen en maar liefst vier zorgcentra in de omgeving van de school. Overal zijn de leerlingen met open armen ontvangen en deden zowel de ouders als de leerlingen onvergetelijke ervaringen op. Leesplezier is

meer dan een leuk boek, op deze wijze hebben leerlingen ervaren hoe fijn het is om zelf de mogelijkheid te hebben om je te laten raken door een fijn boek, een ander luisterplezier te kunnen laten ervaren maar vooral ook via sponsoring kinderen op basisscholen in Kenia leesplezier te schenken. De actie viel samen met de Kinderboekenweek 2018, het thema was 'Vriendschap', een mooier thema is nauwelijks denkbaar. Wij hebben met deze actie de drie A's van het Soroptimisme

een invulling gegeven: *Action*: lezen voor het plezier van de ander, *Awareness*: ervaren hoe het leven van mensen in zorgcentra kan zijn en leren over kinderen die niet zomaar een leesboek tot hun beschikking hebben en *Advocacy*: leerlingen betrekken bij groepen in de samenleving die extra zorg nodig hebben.

Angeline Waltman
club Beneden Maas

Mariet Verhoef-Cohen

'onze' President van Soroptimist International

Deel vier in de serie. Wat doe je zoal als president van SI?
Per aflevering lees je over één aspect van haar werk.

Overleggen, skypen en meedenken over 21e SI conventie Kuala Lumpur

Iedere vier jaar komen Soroptimisten uit de hele wereld bijeen voor de SI conventie, dit jaar van 18-21 juli in Kuala Lumpur, Maleisië. Het vierdaagse programma puilt uit van inspirerende sprekers, leerzame workshops, panel- en kringdiscussies, enz. Natuurlijk is er tijdens lunches, borrels en diners ook volop gelegenheid met Soroptimisten kennis te maken, te praten en vriendschappen of samenwerking aan te gaan.

Het thema

Het thema: Soroptimists Enable A Sustainable World - Global Connections, Empowered Women. Een hele mond vol. Duurzaamheid is de kern. Wereldwijde samenwerking en het versterken van vrouwen overal ter wereld is de weg die wij als Soroptimisten kiezen om die te bereiken. Het genereren van nieuwe ideeën verwant aan het thema en het formuleren van nieuwe oplossingen die het perspectief van vrouwen en meisjes verrijken en verruimen zal centraal staan. De keynote sprekers zijn vrouwen die in de frontlinie staan in de strijd voor gendergelijkheid en/of voor een duurzame wereld. Onder hen buitenlandcorrespondent van de Sunday Times Christina Lamb, die werd overvallen door de Taliban, ontvoerd door de Pakistaanse inlichtingendienst en ternauwernood ontsnapte aan een aanslag van zelfmoordterroristen. Zij kreeg de bijnaam 'Woman At War', schrijft boeken over oorlogssituaties en won vele prijzen met haar werk. En Simonetta di Pippo, directeur van UNOOSA, de VN ruimtevaartorganisatie, en hoofd van het project Space for Women (Ruimte voor Vrouwen).

Deelname

Twintig Nederlandse Soroptimisten hebben zich al ingeschreven voor de conventie en jij kunt ook gaan! Uit ei-

Mariet en de conventie-commissie januari 2019.

Wat doet Mariet?

Natuurlijk is Mariet nauw betrokken bij de commissie die ruim vier jaar lang de conventie voorbereidt. Middels veel Skype-vergaderingen, maar vorig jaar en onlangs in januari ging Mariet ook naar Kuala Lumpur voor overleg. Dit laatste bezoek combineerde zij met een bezoek aan het nieuwe project van Women, Water & Leadership in Sulawesi. Tijdens de conventie vertegenwoordigt zij Soroptimist International als president en spreekt zij natuurlijk meerdere malen de meer dan duizend verzamelde Soroptimisten toe.

Wanda Peters
SI PR Liaison Officer

Overzicht van het werk van Frea Lenger in boekvorm

Frea Lenger beeldend kunstenaar, lid van club Almere, heeft een boek uitgegeven van haar schilderijen vanaf de jaren 80. Haar werk is abstract met als thema de wisselwerking tussen mensen, vertaald in de kracht van kleur. Het boek kost € 35,00 ex verzending. **Van elk boek gaat € 10,00 naar Afripads.** Kijk voor meer informatie op frealenger.nl. Bestellen kan via kunst@frealenger.nl.

Tekst en foto's: Tonny Filedt Kok
en Mina Hosseini Nejad

Tekst: Aimée Vegter-van Ahee
club Bussum e.o.

NIEUWE REIS NAAR GEORGIË IN KADER LANGLOPENDE TWINNING

Pril Soroptimisme in Georgië kan Nederlandse hulp goed gebruiken

Afgelopen najaar hebben twee Nederlandse Soroptimisten opnieuw een bezoek gebracht aan de zusterclubs in Georgië. De contacten tussen Georgië en Nederland dateren van 2008, toen de SIEurope vroeg of de Nederlandse Unie Georgië kon helpen bij het oprichten van een lokale Unie. Deze keer gingen Tonny Filedt Kok van club Amsterdam Centrum/West en Mina Hosseini Nejad van club Amsterdam Zuid/Amstelveen.

De Nederlands pogingen om Georgië te helpen hebben wisselend succes. Een lokale Unie bleek niet haalbaar, omdat daarvoor minstens zeven clubs nodig zijn. Momenteel zijn er drie, waarvan de oudste in de westelijke kustplaats Batumi en een in de hoofdstad Tbilisi. In 2013 is in de stad Kutaisi tussen Batumi en Tbilisi de club Kutaisi Colchis opgericht met 25 leden. Het bezoek aan Batumi was leuk en succesvol. De club heeft een heel actief lid: Nana Sakvarelidze, kinderarts, die zich inzet voor de uitbouw van een dagcentrum voor 50 gehandicapte kinderen tussen 6 en 19 jaar. Ook Nederlandse clubs, met name Hoorn en Hoeksche Waard hebben daar financieel aan bijgedragen. Sinds 2015, het laatste bezoek van Tonny, is er veel gebeurd: er staat nu een modern gebouw waar kinderen alle mogelijke vormen van therapie krijgen aangeboden. Zij geven in de stad exposities en optredens en werven zo zelf ook fondsen voor dit project en laten vooral zien waartoe gehandicapte kinderen in staat zijn. De dagopvang wordt financieel ondersteund door de Georgische overheid en een NGO gevestigd in Turkije heeft de verbouwing gefinancierd. De aanleiding voor de reis naar Georgië

Diner met club Tbilisi

was het eerste lustrum van club Kutaisi Colchis en het was 'ontroerend en zorgvuldig'. Gasten konden bij plaatselijke Soroptimisten overnachten en er waren diverse excursies. De viering zelf was in de opera van de stad met aandacht voor de successen: onder meer een presentatie van vier jonge vrouwen die met financiële steun van SIEurope, het Nederlandse Vrouwenstudiefonds en de club zelf hebben kunnen studeren. Hun doel 'ondersteuning van getraumatiseerde vrouwen' wacht op financiële support. Tenslotte is Mina nog op bezoek geweest bij club Tbilisi, waar zij hartelijk is ontvangen door Manana Zo-

delava en haar dochter die ook Soroptimist is. Haar werd een diner aangeboden bij de presidente Marina Eliazishvili (een beroemd schilder in Georgië) waar ook andere leden aanwezig waren. Tonny en Mina overleggen met het Uniebestuur of en hoe verder te gaan met deze twinning met Georgië. Enige morele en financiële ondersteuning vanuit Nederland zou zeker helpen om het Soroptimisme in Georgië, dat nog erg pril is, levensvatbaar te houden. Mocht jouw club willen helpen met fondsenwerving of kennis, dan kun je een mail sturen naar Tonny Filedt Kok: tl.filetdkok@gmail.com.

DE LEDENWERFACTIE IN CIJFERS

Eerste aspiranten geïnaugureerd

Afgelopen november organiseerden 33 clubs een kennismaking met het SorOptimisme voor geïnteresseerden. Wie meldden zich aan en wat vonden ze ervan?

140 aanmeldingen voor de inloopavonden, bij 33 clubs

We ontvingen 115 aanmeldingen via het aanmeldformulier op Soroptimist.nl, waarvan 28 voor een regio zonder inloopavond. We ontvingen daarnaast 25 aanmeldingen direct van clubs of direct in onze mailbox. In december hebben alle vrouwen die zich hadden gemeld voor een inloopavond een enquête ontvangen: zowel geïnteresseerden als clubs. Dit leverde reacties op van 47 vrouwen, van wie 93% naar een inloopavond is geweest en van 27 clubs.

Hoe ze ons vonden: ons eigen netwerk WERKT

60% van alle respondenten hoorde via een Soroptimist van de inloopavond. Er is dus genoeg animo in ons eigen netwerk. De meeste geïnteresseerden noemden op het aanmeldformulier LinkedIn, op de vraag waar ze van de inloopavond hadden gehoord. Veel clubs maakten gebruik van het campagnebeeld of het voorbeeld persbericht

Inloopavond bij club De Meierij in Den Bosch

voor de actie. Daarmee bereikten we veel mensen met eenzelfde boodschap, met toch voldoende ruimte voor eigen invulling. De aankondiging van de actie is ook vanuit de Unie-Facebookpagina gedeeld. Deze post werd actief gedeeld door vele Soroptimisten en zo bereikten we samen meer dan 11.000 mensen. De posts werden veel geliked en gedeeld. De video werd 6.000 keer bekeken via kanalen als LinkedIn en Facebook. Een aantal clubs zocht en kreeg aandacht in de lokale media, waaronder Lisse-Bollenstreek, Hoorn, Schouwen-Duiveland, De Meierij (Den Bosch) en Deventer.

Tweederde overweegt lidmaatschap

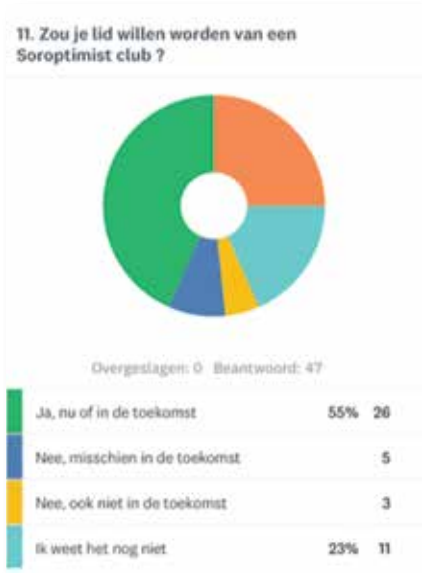
94% waardeerde de avond als goed of heel goed, veel mensen gaven aan dat de informatie over de club of het lidmaatschap (vooraf) beter kan. Een externe spreker werd goed gewaardeerd. 66% geeft aan geïnteresseerd te zijn om (nu of later) lid te worden. 23% weet het nog niet: veel dames geven aan nader kennis te willen maken of het nu te druk hebben. Voor veel geïnteresseerden en clubs geldt dat de kennismaking wordt voortgezet. Tot nu toe is van één club

bekend dat er drie leden zijn geïnaugureerd als gevolg van de actie.

En de clubs, wat vonden die ervan?

27 clubs hebben de evaluatie ingevuld en namen ook de moeite om feedback te geven. 62% gaf aan dat het profiel van aanwezigen goed aansloot bij de club. 27% gaf hiervoor een voldoende. 12 van de 27 responderende clubs, vinden de actie voor herhaling vatbaar. Clubs zien een volgende keer graag dat we (nog) meer naar buiten treden: via social media of via een persbericht in landelijke pers ter ondersteuning van lokale media. Ook wil men van tevoren graag meer weten over wie zich hebben aangemeld en wil men meer betrokken worden bij de voorbereiding. De informatievoorziening via het besloten deel van de Unie website was niet voor iedereen vindbaar.

De commissie 'Breng SorOptimisme in je leven' dankt iedereen die er aan heeft bijgedragen. De commissie draagt het initiatief over aan de Extensie Commissie, die het concept kan perfectioneren.

SANGITA UIT NEPAL (29) JONGSTE LID VAN MEEST DIVERSE CLUB

Tien jaar wereldvrouwen bij club Enschede Dunya

Medio januari was ik als coördinator extensie voor de regio Oost te gast bij club Enschede Dunya. Wat een bijzondere club en wat een bijzondere avond! Binnen het Soroptimisme hebben we het vaak over diversiteit. We streven naar diversiteit in beroep, leeftijd en culturele achtergrond bij het aantrekken van nieuwe leden. Mocht er een prijs zijn voor de meest diverse club van Nederland, dan gaat die wat mij betreft naar Enschede Dunya. Tijdens mijn bezoek ontmoette ik het jongste lid: Sangita Khadka uit Nepal.

Sangita wordt op de avond van mijn bezoek geïnterviewd als lid van club Enschede Dunya. Ze is 29 jaar en kiest bewust voor het Soroptimisme, omdat zij zich sterk wil maken voor de verbetering van de positie van vrouwen en meisjes in Nepal, een land waar de kansen voor vrouwen en meisjes nog minimaal zijn en bijvoorbeeld kindhuwelijken nog regelmatig voorkomen. Sangita werd door haar moeder in Nepal al jong gestimuleerd om naar het buitenland te gaan, wat maakte dat zij op 17-jarige leeftijd in Polen terecht kwam om daar rechten en management te studeren.

Na vele omzwervingen en een aantal mislukte pogingen om in de Verenigde Staten verder te studeren kwam zij uiteindelijk met een au-pair visum in Duitsland terecht. Eenmaal daar heeft zij haar visum weten om te zetten in een studievisum en kwam zij in een pleeggezin terecht.

Zij praat met liefde over haar Duitse 'vader', die haar als een eigen dochter heeft gestimuleerd om de studie weer

Sangita Khadka met Els Koldewijn.

op te pakken en die het ook mogelijk heeft gemaakt dat zij tot twee keer toe een semester heeft kunnen volgen in het land dat haar meerdere malen geweigerd had: de Verenigde Staten. Eenmaal in Massachusetts lukt het haar om op de conferentie van de NMUN, National Model United Nations, terecht te komen om daar te spreken over de problemen met water en sanitatie in Nepal. Ze straalt nu nog

als ze vertelt hoe trots ze was en nog steeds is, dat ze dat op eigen kracht voor elkaar heeft gekregen. Zij deed dit bijvoorbeeld door dag en nacht in de metro te werken om geld bijeen te brengen voor reis en accommodatie.

Hindoe tempel

De tweede keer was in Michigan en het was daar dat ze een Nederlandse jongen, genaamd Marco, ontmoette.

Samen met hem en een jongen uit Kenia liet ze zich horen op een Internationaal festival aldaar met een lied uit Nepal en een mengsel van muziek en dans uit Kenia en Nederland. Toen zij zag dat er op dit internationale gebeuren alleen aandacht was voor grotere landen als India, zorgde ze er ook nog even voor dat de vlag van Nepal en andere kleinere landen gehesen werden.

Met Marco kwam ze terug in Duitsland. Zij trouwden in maart 2017 in een Hindoe tempel in Dortmund en op 12 juni voor de wet in het stadhuis in Almelo, omdat zo zowel de cultuur van Nepal als die van Nederland in hun huwelijk te verankeren. Na afronding van de studie van Sangita verhuisden ze naar Nederland.

Het onderwerp van haar afstudeerscriptie is ook haar liefste wens: het opzetten van een organisatie die alleenstaande moeders in Nepal ondersteunt. Als geen ander weet zij wat het is om dochter te zijn van een geschei-

HET ONDERWERP VAN HAAR Afstudeerscriptie is ook haar LIEFSTE WENS: HET OPZETTEN VAN EEN ORGANISATIE DIE ALLEENSTAANDE MOEDERS IN NEPAL ONDERSTEUNT.

den vrouw in Nepal. Een scheiding wordt niet geaccepteerd, waardoor je als vrouw samen met je kinderen verstoten wordt uit de gemeenschap. Natuurlijk mist Sangita haar moeder en haar broer, die voor zijn inmiddels zieke moeder zorgt. Zij is ook trots op haar moeder, die het haar dochter

gunde dat zij in betere omstandigheden kon studeren en leven. Haar Duitse 'vader' bracht haar in contact met het Soroptimisme. Zo kwam zij terecht bij club Enschede Dunya, waarvan ze zegt: "Het is een warm bad. Ik heb me nog nergens zo welkom gevoeld".

Tweede lustrum Enschede Dunya

De start van club Enschede Dunya was in 2008, toen vier leden van club Enschede plannen ontwikkelden voor een nieuwe club. Zij ontdekten dat er in de gemeente Enschede 150 verschillende nationaliteiten wonen en bedachten voor de nieuwe club een verdeling van 50% vrouwen met een Nederlandse achtergrond en 50 % wat zij noemen wereldvrouwen. En dat uitgangspunt is gehaald. Op 31 oktober 2009 werd club Enschede Dunya formeel opgericht. Nu, tien jaar later, wordt dit uitgangspunt nog steeds gehanteerd. Op de vraag of het moeilijk is deze wereldvrouwen te vinden was het antwoord volmondig 'nee'. De leden gaan systematisch te werk door te kijken waar wereldvrouwen te vinden zijn; bij de universiteit Twente, in de muziek, ziekenhuis, middenstand en krantenartikelen over boeiende vrouwen worden kritisch gelezen en bijgehouden. De naam Enschede Dunya is bewust gekozen; dunya is in vele talen het woord voor wereld. Els Koldewijn is een van de vier initiatiefneemsters en de huidige president van de club. Zij verwoordt de voordelen van deze diversiteit: de gesprekken zijn veelkleurig en de verhalen over de landen waar leden vandaan komen gaan duidelijk meer leven, waardoor je ook dieper en bewuster bezig bent met de doelstellingen van het Soroptimisme.

100 jaar vrouwenkiesrecht

